

Μετεκλογικό κείμενο της Α.Κ. Αθήνας: ή Αντίσταση ή «Αντιπολίτευση» Όλα τα επίδικα με όρους Αντίστασης & Δημιουργίας. Καμιά εκτροπή κινηματικής δράσης σε κοινοβουλευτική.

Ο πόλος που αλλάζει την κοινωνία προς την ελευθερία είναι τα κινήματα με την πολύμορφη και πολυεπίπεδη δράση τους. Είναι οι αγώνες των κινημάτων που επανυφαίνουν τις κοινωνικές σχέσεις σε ριζοσπαστική κατεύθυνση, αλλάζουν τους συσχετισμούς δύναμης με την κυρίαρχη εξουσία του κράτους και του κεφαλαίου και αντανakλούν κοινωνικές κατακτήσεις στους κρατικούς θεσμούς.

Η ολοκλήρωση του κύκλου των κινημάτων των ετών 2008-2013 οδήγησε σε μια στροφή της κοινωνίας ξανά προς τους θεσμούς της κρατικής αντιπροσώπευσης. Ακόμη και αυτή η άμπωτη των κινημάτων ήταν όμως αρκετή για να εκλέξει κυβέρνηση της Αριστεράς.

Με τις εκλογές του Μαΐου του 2023 ολοκληρώνεται μία περίοδος ύφεσης των κινημάτων και ταυτόχρονα ξεκινά μία περίοδος κρίσης των θεσμών αντιπροσώπευσης, βαθύτερης όμως από κάθε άλλη φορά. Στη νέα αυτή περίοδο είναι στο χέρι μας να οικοδομήσουμε τα κινήματα με τα οποία θα περάσουμε στην επίθεση. Απαραίτητος όρος γι' αυτό είναι η αντίσταση στη βάση της κοινωνίας κόντρα σε κάθε μορφής αντιπροσώπευση. Είναι όμως και η κοινωνική δημιουργία με την επανασυσπείρωση της κοινωνίας σε κοινοτικές δομές και σχέσεις που θα συγκροτούν τη ζωή πέρα από τον κόσμο του κράτους και του κεφαλαίου και θα θέτουν απειλητικά ζήτημα

επανάστασης απέναντι στην κυρίαρχη εξουσία.

Σε συνθήκες ρεαλισμού της κυριαρχίας του Κεφαλαίου...

«Στις εκλογές που έπονται δεν υπάρχει κανένα στοιχείο πολιτικής και κομματικής αντιπαράθεσης, παρά μόνο αυτή για τη νομή της κυβερνητικής εξουσίας ξεμαγεμένη από κάθε μικρή ή μεγάλη υπόσχεση/αυταπάτη»

Λόγια σαν αυτά γράφαμε στην «προεκλογική» μας ανακοίνωση και πράγματι τα όρια αντιπαράθεσης μεταξύ των κομμάτων ήταν δυσδιάκριτα μιας και η επιλογή του «νικητή» ήταν προαποφασισμένη από το σύστημα, αλλά και από την ευρεία λαϊκή συναίνεση που αυτό επέτυχε με συγκεκριμένους τρόπους, μετατρέποντας το κράτος χωροφύλακα σε κράτος κατασκευής συναίνεσης μέσω των ΜΜΕ και κράτος πελατειακού τύπου φροντίδας για τους υπηκόους του.

Η απόδραση της πολιτικής των κυβερνήσεων και η υποκατάστασή της από την κυβερνησιμότητα και την διαχειρισιμότητα της πολιτικής του κεφαλαίου, δημιουργούν ένα περιβάλλον ενός μονόδρομου κυβερνητικής τακτικής και μια πορεία προς έναν δημοκρατικό «ολοκληρωτισμό». Το περιβάλλον αυτό συνιστά ωστόσο και κατάληξη της ολοκλήρωσης της θεσμοποίησης του κόσμου του κεφαλαίου μέσω του κράτους σε κάθε πτυχή της ζωής και της κρατικής καταστολής κάθε εναλλακτικής ως αντίθετης με την -καπιταλιστική φυσικά- ανάπτυξη στην οποία ομνύουν όλες οι δυνάμεις της αντιπροσώπευσης.

Ωστόσο τα εκλογικά αποτελέσματα εκφράζουν, αποτυπώνουν και νομιμοποιούν τελικά το είδος και τον χαρακτήρα της κυριαρχίας απέναντι στην κοινωνία και από αυτή την άποψη δεν μας αφήνουν αδιάφορους για την στρατηγική και τακτική της αντίστασης.

Ο μεγάλος ηττημένος των εκλογών ήταν χωρίς καμιά αμφιβολία η Αριστερά και ιδιαίτερα ο ΣΥ.ΡΙΖ.Α, ο οποίος εξάντλησε και εξαντλήθηκε σε μια γλώσσα και ένα λόγο έξω από τον ρυθμό της εποχής και μιας κριτικής σε ένα υπάρχον που δεν υπήρχε. Αυτή η ήττα ξεκινάει από το 2015 και ολοκληρώθηκε οριστικά στις

τελευταίες εκλογές και η οποία ήττα είναι στρατηγικής σημασίας για την αριστερή αντιπροσώπευση.

Το **συμπέρασμα** όμως που αφορά όλους εμάς είναι ότι σε έναν κόσμο κυριαρχίας της εξατομίκευσης, της διάλυσης κάθε δεσμού και επικράτησης του ρεαλισμού ως χυδαιότητας, τα καταφύγια παλαιών αφηγημάτων, γενικεύσεων, και λαϊκισμών είναι απολύτως αναποτελεσματικά. Αυτή η συγκεκριμένη κοινωνική διαφοροποίηση επέτρεψε στην κοινοβουλευτική Δεξιά, όχι απλά μια εκλογική νίκη, αλλά και μια ιδεολογική και πολιτική ηγεμονία που δεν είναι άλλη από την ψυχρή και ορθολογική διαχείριση του ρεαλισμού της κυριαρχίας του κεφαλαίου.

Αυτός ο καπιταλιστικός ρεαλισμός έφερε και κάποια απόνερα που δεν μπορούν να μας αφήσουν αδιάφορους. Αντιθέτως.

...και της ακροδεξιάς στροφής

Εκτός, ή μάλλον διαμέσου της ακροδεξιάς στροφής στο δημόσιο λόγο αποτυπώνεται μια δεξιά στροφή στο πολιτικό σύστημα παγκοσμίως και ιδίως στην Ευρώπη. **Το μέγεθος της ακροδεξιάς στροφής πάντως μπορεί να αποτυπωθεί και με τα πρόσφατα εκλογικά αποτελέσματα.** Πέρα από την ισχυροποίηση της ΝΔ, η οποία στην διακυβέρνησή της υιοθέτησε ακροδεξιά δόγματα και τα μετουσίωσε σε υπεύθυνη και σοβαρή κρατική πολιτική, μορφώματα σαν το κόμμα του Βελόπουλου, το κόμμα ΝΙΚΗ, το κόμμα Σπαρτιάτες, που στήριξε ο Κασιδιάρης μέσα από τη φυλακή, και άλλες ακροδεξιές παρατάξεις πήραν πολύ μεγαλύτερα ποσοστά.

Είναι γνωστό -αν εξαιρέσουμε τα συλλαλητήρια για το Μακεδονικό- πως οι φασίστες δεν καταφέρνουν να οργανώσουν και να στήσουν κάτι στον δημόσιο χώρο και στον δρόμο. Αυτό δεν οφείλεται μόνο στην απουσία της Χ.Α, αλλά και στο γεγονός πως ο λόγος και τα νοήματα που παράγουν δεν μπορούν να σταθούν εκεί. Κάτι τέτοιο επ' ουδενί δε σημαίνει ότι δεν πρέπει να είμαστε σε ετοιμότητα. Ωστόσο, μέσα από τα μέσα κοινωνικής δικτύωσης κερδίζουν κόσμο και παρότι δεν τον οργανώνουν, τον αποβλακώνουν, τον ποτίζουν συνεχώς δηλητήριο και τον

διαμορφώνουν ως τον χρήσιμο ηλίθιο που μπορούν να χρησιμοποιήσουν όποτε αποφασίσουν να εξέλθουν στον δημόσιο χώρο.

Σε αντίθεση με τον ανθρωπότυπο της Χ.Α, το κοινό των νεοφασιστών δεν είναι ούτε ακτιβίστικο ούτε οργανωμένο, σαφώς και δεν είναι λιγότερο επικίνδυνο, καθώς διαμορφώνει ψυχοσύνθεση αντισυστημικότητας και σε μέλλουσες κοινωνικές εκρήξεις, σε επόμενες κρίσεις του συστήματος, ο δρόμος τους περιμένει.

...είναι η ώρα της επανασύνταξης με τον κόσμο του αγώνα

Η νίκη της Νέας Δημοκρατίας, όπως και η ήττα του ΣΥ.ΡΙΖ.Α, συνιστούν απότοκο της πλέον αναπόδραστης και ανεπίστρεπτης κρίσης των αντιπροσωπευτικών θεσμών. Μπορεί μια τέτοια βαθιά κρίση να εκφράστηκε με το ποσοστό-ρεκόρ της αποχής, το οποίο από εδώ και πέρα μόνο θα διευρύνεται. Συνιστά όμως αποτέλεσμα των διεργασιών που λαμβάνουν χώρα στη βάση της κοινωνίας και με βάση τις οποίες τεράστιες κοινωνικές ομάδες σε όλες τις ηλικίες κάτω των 40 ετών αποστοιχίζονται πλέον τελειωτικά και χωρίς επιστροφή από την αντιπροσωπευτική πολιτική. Η αποστοίχιση αυτή δεν συνεπάγεται την επιστροφή των μαζών στους κοινωνικούς αγώνες. Η κοινωνία έχει αλλάξει άρδην από τον προηγούμενο κύκλο μετωπικής σύγκρουσης με το καθεστώς.

Παρ' όλες τις φωτεινές εκλάμψεις τους, όπως η υποδοχή των προσφύγων το 2015, του κοινωνικού τείχους κατά της Χρυσής Αυγής το 2020 και των επιμέρους φοιτητικών, εργατικών και οικολογικών αγώνων, σε όλη αυτή τη δεκαετία τα κινήματα κατέγραψαν μία αδυναμία διάχυσης σε όλη την κοινωνία, που θα τα καθιστούσε ξανά επικίνδυνα για την κυρίαρχη εξουσία. Παρόλα αυτά, διατήρησαν σε μεγάλο βαθμό τις δομές κυκλοφορίας της δύναμής τους, που αποτελούν τη βάση για να επανακτήσουν γρήγορα το χαμένο έδαφος στον δημόσιο χώρο.

Οι αγώνες μας οφείλουν να ξεδιπλωθούν ταυτόχρονα σε τρεις ομόκεντρους πολιτικούς κύκλους: (α) επανασυσπείρωση και

ανασυγκρότηση των οργανώσεών μας σε προσαρμογή με τις νέες κοινωνικές συνθήκες, (β) ανασυγκρότηση του κινήματος με επίκεντρο την δικτύωση γύρω από ένα μεταβατικό πολιτικό πλαίσιο για την ανατροπή, και (γ) προετοιμασία για την μετατροπή των επερχόμενων εξεγέρσεων σε επαναστατική απειλή για την κυριαρχία.

Μετά τις εκλογές και την επανανομιμοποίηση της κυβερνητικής εξουσίας ο κυρίαρχος θα προσπαθήσει να διευρύνει της εξουσία του περιορίζοντας τον δημόσιο χώρο να καταστείλει και να ελέγξει κάθε αντίσταση, να υπηρετήσει την κερδοσκοπία λεηλατώντας την εργασία, το περιβάλλον, την ενέργεια εξατομικεύοντας και τεμαχίζοντας την ίδια τη ζωή. Έχοντας η κυβέρνηση στα χέρια της ένα διεφθαρμένο κράτος και μια μαφιόζικη ΕΥΠ δίπλα στις αστυνομικές δυνάμεις, θα προσπαθήσει να επιβάλλει νέες προταγές.

Με τις παρούσες συνθήκες κυριαρχίας ανοίγεται μπροστά μας ένας δρόμος αγώνα και ευθυνών για τα βασικά επίδικα που αυτή τη φορά οφείλουμε να τα προσεγγίσουμε με όρους Αντίστασης και με αυτό τον τρόπο να κάνουμε την είσοδό μας στην επερχόμενη εξέγερση.

–Δεν ξεχνάμε και δεν συγχωρούμε τα κρατικά εγκλήματα στα Τέμπη και στην Πύλο.

–Φράχτης του Έβρου: Ένα τείχος όπου διευρύνει τον υγρό τάφο του Αιγαίου για κάθε κατατρεγμένο και αποκλεισμένο αυτού του κόσμου. Αυτά τα 140.000 μέτρα λεπιδοφόρου συρματοπλέγματος, που Αριστερά και Δεξιά συναγωνίζονται να επεκτείνουν, είναι υπεύθυνα για το ναυάγιο της Πύλου.

–Εξορύξεις: Ενώ η El Dorado συνεχίζει την καταστροφή στις Σκουριές με την άδεια της προηγούμενης κυβέρνησης και η προετοιμάζεται η λεηλασία της Ηπείρου, η μεγάλη ιδέα της γενίκευσης των εξορύξεων βρίσκει σε πλήρη συμφωνία την πλειοψηφία των κομμάτων από Αριστερά-Δεξιά .

–Ενεργειακό-Ακρίβεια: Το μόνο που μένει στους επίδοξους

κυβερνητικούς είναι η διαχείριση της ενέργειας και της ακρίβειας και η τροφοδότηση των αποθηκευτικών χώρων των κερδοσκόπων με περισσότερη ενέργεια και κέρδη.

–**Εργασιακό:** Φρόντισαν με ιδιαίτερο ζήλο να εκτοπίσουν την Εργασία από κάθε παραγωγική δραστηριότητα, να την τεμαχίσουν-ελαστικοποιήσουν, να την μερικοποιήσουν και να την παραδώσουν στο εφοδιαστικό κεφάλαιο. Αυτή την Εργασία και με αυτούς τους όρους καλούνται να διαχειριστούν τα κυβερνητικά κόμματα.

–**Ανάπτυξη.** Επενδύσεις και ιδιωτικοποιήσεις συγκροτούν την μοναδική προοπτική για όλα ανεξαιρέτως τα κόμματα αφού έχουν ήδη φροντίσει να εντάξουν στο ΤΑΙΠΕΔ ότι είναι δυνατό να πουληθεί.

–**Καταστολή.** Η παρούσα κυβέρνηση ολοκλήρωσε ό,τι η προηγούμενη είχε αρχίσει σε επίπεδο καταλήψεων, διωγμών και κρατικής τρομοκρατίας και είναι έτοιμοι για νέα δολοφονική εξόρμηση σε μετανάστ(ρι)ες, ανέργους/ες, αλλά και ενάντια στη νεολαία.

Αυτό, όμως, που σιγοβράζει είναι αυτό που θα κληθούν σύντομα οι κυβερνητικοί να αντιμετωπίσουν. Η νεολαία έχει αηδιάσει βλέποντας το τείχος του αποκλεισμού μπροστά της. Οι κατώτερες τάξεις δεν έχουν άλλα περιθώρια επιβίωσης, αλλά και η κοινωνία γενικότερα βρίσκεται μια στιγμή πριν από την μεγάλη αποσυμπίεση. Τα σύγχρονα κινήματα διεκδικούν τον δημόσιο χώρο πέρα από κόμματα, συνδικάτα και παραδοσιακές δομές διαπραγμάτευσης και εμείς δε μπορούμε παρά να συντασσόμαστε με αυτή την προοπτική για ένα ελεύθερο, δημόσιο και κοινωνικό έδαφος πέρα από τις εκλογές.

Δημοκρατία δεν υπάρχει. Αλλαγές σε κοινοβουλευτικό επίπεδο δεν μπορούν να γίνουν. Οι αυταπάτες τελειώνουν. Για όσους θέλουν να αλλάξουν τα πράγματα, η επανάσταση εναντίον του υπάρχοντος κοινωνικού καθεστώτος είναι εφικτή. Ας προετοιμαστούμε για όλα συμμετέχοντας στον σύγχρονο αντιεξουσιαστικό αγώνα με συγκεκριμένες προτάσεις, πολιτικά προτάγματα, σχέσεις και δομές.

Ήδη, οι σύγχρονες εξεγέρσεις έχουν κάνει την εμφάνισή τους και σύντομα θα κληθούμε να απαντήσουμε αν και πως θα συμμετέχουμε σε αυτό που κοινωνική πλειοψηφία θα διεκδικήσει.

- Ούτε αναθέσεις ούτε υποταγή
- Να πάρουμε στα χέρια μας την ίδια τη ζωή
- Με την Άμεση Δημοκρατία για την Κοινωνική Αντιεξουσία

Αντιεξουσιαστική Κίνηση Αθήνας

Η σημασία του έργου του Γιώργου Κολέμπα για τα κινήματα: Εισήγηση του Κώστα Λεγάκη

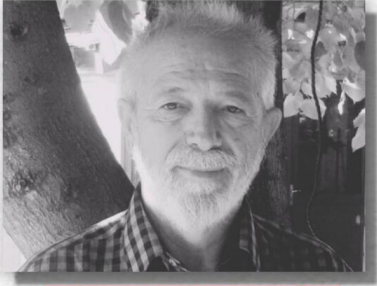
Κώστας Λεγάκης (Εκδόσεις των Συναδέλφων),

Αντιρατσιστικό Φεστιβάλ Αθήνας 8/7/2023

ΒΑΒΥΛΩΝΙΑ

Αποανάπτυξη, Τοπικοποίηση, Άμεση Δημοκρατία

Η Σημασία του Έργου του Γιώργου Κολέμπα για τα Κινήματα

Σάββατο 8 Ιουλίου στις 19:30.

Ομιλητές:

Γιάννης Μπίλλας (συγγραφέας)

Κώστας Λεγάκης : (Εκδόσεις των Συναδέλφων)

Βαγγέλης Γαλανόπουλος : (Απόδραση Σταγιατών)

•Παρέμβαση : Για τις Αντιστάσεις και αυτονομίες των αυτόχθονων λαών της Οακάκα, Μεξικό

Mario Quintero (Συνέλευση Αυτόχθονων Λαών του Ισθμού για την Υπεράσπιση της Γης και του Εδάφους)

Ο Γιώργος υπήρξε μία από τις σπάνιες εκείνες περιπτώσεις ανθρώπων που ζούσε σύμφωνα με τις ιδέες που κήρυττε. Επιδραστικός όσο λίγοι αλλά όχι εκκωφαντικός, έδωσε με τις ιδέες του και τη δράση του έμπνευση σε ουκ έστιν αριθμός εγχειρήματα και ανθρώπους. Ο Γιώργος ήταν ένας άνθρωπος που είχε μια ιδιαίτερη σχέση με τη φύση. Σχέση που, υπό άλλες συνθήκες, θα ήταν η φυσιολογική σχέση που θα έπρεπε να έχουν οι άνθρωποι με τη φύση, όμως υπό τις συνθήκες του ύστερου καπιταλισμού κάτι τέτοιο δεν είναι πλέον καθόλου αυτονόητο.

Ο Γιώργος ήταν οικολόγος – όχι με τη «χαζοχαρούμενη» έννοια του οικολόγου που νοιάζεται μόνο για τα χάρτινα καλαμάκια στον καφέ ή για την ανακύκλωση. Η οικολογία του πήγαινε χέρι χέρι με την κοινωνική απελευθέρωση, με τον μετασχηματισμό της κοινωνίας σε μια διαφορετικού τύπου, χωρίς εκμετάλλευση ανθρώπου από άνθρωπο. Μια κοινωνία που θα στηρίζεται στους τρεις μεγάλους πυλώνες: Αποανάπτυξη/τοπικοποίηση – Συνεργατική και Αλληλέγγυα Οικονομία – Άμεση Δημοκρατία. Τρεις πυλώνες όπου δεν μπορεί να τους δει κανείς ξέχωρα τον ένα από τον άλλο γιατί αποτελούν μια ολότητα και όχι σπαράγματα εναλλακτισμού μέσα στο υπάρχον σύστημα.

Εμείς, ως Εκδόσεις των Συναδέλφων, ως ένα συνεργατικό,

αυτοδιαχειριζόμενο εγχείρημα, αλλά και πολλά παρόμοια εγχειρήματα χρωστάμε πολλά στον Γιώργο. Όχι μόνο για τις ιδέες του που μας ενέπνευσαν αλλά και για την ίδια τη φυσική παρουσία του. Δεν υπήρξε φορά που ήρθε στην Αθήνα και δεν πέρασε από τις Εκδόσεις, να ρωτήσει, να μάθει, να ενημερωθεί. Ή από το αδελφό εγχείρημα του Συν Άλλοις, στο οποίο πήγαινε και παρακολουθούσε τις συνελεύσεις του – περισσότερο για να μάθει παρά για να πει. Γιατί ο Γιώργος καταλάβαινε αυτό που πολλοί άνθρωποι δεν μπορούν να κατανοήσουν: ότι δεν μπορεί να υπάρξει μια οικολογική, αυτόνομη κοινωνία χωρίς τον συνεργατισμό. Οικολογία με ιδιώτες ή με σχεδιασμό τύπου «υπαρκτού σοσιαλισμού» δεν γίνεται. Γιατί όλη η ουσία αυτής της άλλου τύπου κοινωνίας βρίσκεται στο μικρό μέγεθος, στο συλλογικό, στο τοπικό. Εκεί λαμβάνονται οι πιο κρίσιμες και σπουδαίες αποφάσεις.

Αυτό προσπάθησε να διατυπώσει και στα βιβλία που έγραψε· είτε μόνος (*Ο σύγχρονος κοινοτισμός· Τοπικοποίηση· Επιστροφή προς τα... μπρος!*) είτε με άλλους: Με τον Βασίλη Γιόκαρη το σπουδαίο βιβλίο *Κοινωνικοποίηση. Η διέξοδος από τις συμπληγάδες του κρατισμού και της ιδιωτικοποίησης*, ένα βιβλίο που έβαζε το ζήτημα των ενεργειακών κοινοτήτων σε ανύποπτο χρόνο, ήδη από το 2012, ένα ζήτημα εξαιρετικά επίκαιρο σήμερα που μιλάμε. Αλλά και με τον στενό του φίλο και συνοδοιπόρο Γιάννη Μπίλλα, με τον οποίο συνέγραψαν τον *Ανθρωπολογικό τύπο της αποανάπτυξης/τοπικοποίησης και την Κοινότητα των κοινοτήτων*.

Εμείς, λοιπόν, είμαστε περήφανες και περήφανοι που είμαστε ο κύριος εκδοτικός οίκος του Γιώργου Κολέμπα, που μας εμπιστεύθηκε όταν ακόμα ήμασταν ως εγχείρημα στα σπάργανα. Νομίζω ότι δεν τον απογοητεύσαμε. Τα βιβλία του θα παραμείνουν στα ράφια των βιβλιοπωλείων για πολλά χρόνια ακόμα, για να συνεχίσουν, με τις ιδέες και τις προτάσεις τους (που δεν ξεθωριάζουν με την πάροδο του χρόνου), να εμπνέουν κάθε άνθρωπο που θέλει να αλλάξει τον κόσμο.

Γιατί ο Γιώργος δεν έγραφε βιβλία για την ακαδημία – έγραφε βιβλία για τα κινήματα.

Ανακοίνωση/Κάλεσμα της Αντιεξουσιαστικής Κίνησης Θεσσαλονίκης για την εξέγερση στην Γαλλία

Ακούσαμε το τραγούδι της θάλασσας... και δεν μπορούμε πια να κοιμηθούμε

Μετά από λίγους μήνες και για ακόμη μια φορά μέσα στα τελευταία χρόνια το κράτος της Γαλλίας κλυδωνίζεται από τις εξεγερτικές δυναμικές της κοινωνίας που προσπαθήσει να επιβιώσει μέσα σ' αυτό. Συγκεκριμένα, την Δευτέρα δολοφονείται εν ψυχρώ 17χρονος νεαρός Αλγερινός, επειδή δεν υπάκουσε στις υποδείξεις της αστυνομίας με το αμάξι του.

Η βιντεοσκόπηση της δολοφονίας αυτής από τα κρατικά όργανα και η διάδοση των εικόνων αυτών ήταν που πυροδότησε την οργή στα λεγόμενα προάστια του Παρισιού και τις τοπικές περιοχές αλλά και σε άλλες πόλεις και γειτονιές της Γαλλίας, καθώς αυτή η αντιμετώπιση αποτελεί ένα καθημερινό φαινόμενο με δεκάδες παρόμοιες δολοφονίες τα τελευταία χρόνια. Είναι ενδεικτικό πως άμα δεν υπήρχε το βίντεο το Κράτος και η Αστυνομία θα είχε επιδοθεί, όπως κάνει συνήθως, σε έναν πόλεμο χαρακτήρα, προσδίδοντας χαρακτηριστικά μεγάλου εγκληματία στο νεκρό για να αντιστρέψει την κατάσταση με ψευδείς ισχυρισμούς, μία πάγια τακτική που συμβαίνει σε κάθε Κράτος.

Τα παράσιτα βγήκαν στους δρόμους

Τα στοιχεία συνεχώς αλλάζουν οπότε χονδρικά έχουμε χιλιάδες συλλήψεις, 2 ακόμα νεκρούς ανθρώπους, εκατοντάδες πλιάτσικα σε

πολυεθνικές κι ένα φλεγόμενο αστικό τοπίο σε όλο και περισσότερες πόλεις μέσα σε ένα κλίμα ασταμάτητων διαδηλώσεων. Μπροστά σε όλη αυτή την κοινωνική δυναμική ο Μακρόν και ο κρατικός μηχανισμός απάντησε με ακόμη περισσότερη καταστολή, με τεθωρακισμένα στους δρόμους και πάνοπλους αστυνομικούς. Ενώ κατηγορήσε ευθέως τα social media για όσα γίνονται, που παίζουν μεγάλο ρόλο στη διάδοσή της πληροφορίας, προαναγγέλλοντας μέτρα λογοκρισίας, αλλά και τους γονείς με την προσταγή να κρατούν τα παιδιά τους σπίτι.

Δεν είναι η πρώτη φορά που συμβαίνει αυτό, αφού όπως προειπώθηκε πιο πάνω, τα γαλλικά Προάστια είναι ένα καζάνι που βράζει συνεχώς. Είναι εκεί, όπου επικρατούν πολύ πιο έντονα και ποικιλοτρόπως οι ταξικές και πολιτισμικές αντιθέσεις με αρκετές/ούς μετανάστ(ρι)ες να ζούνε στο περιθώριο της πόλης του Φωτός, όπως αντίστοιχα και σε άλλα μέρη, αντιμέτωποι/ες με συνεχείς φυλετικές διακρίσεις, στοχοποιήσεις και καταστολή στις γκετοποιημένες περιοχές της μητρόπολης που προσπαθούν να επιβιώσουν. Όπως δεν είναι η πρώτη φορά μέσα στα τελευταία χρόνια που η Αστυνομία δολοφονεί εν ψυχρώ με τον ίδιο τρόπο.

Αυτή τη φορά, όμως, απέναντι στην διαρκή καταπίεση η απάντηση στους δρόμους ξέφυγε από τα όρια των περιοχών αυτών και επεκτάθηκε με πολύ πιο δυναμικά και μαζικά χαρακτηριστικά μέσα στα αστικά κέντρα, με το Κράτος να χάνει τον έλεγχο στην στρατηγική πολέμου που εξασκεί και εφαρμόζει ενάντια στα διαμαρτυρόμενα κοινωνικά πλήθη εντός αστικού ιστού. Κι αυτή η δυναμική είναι που ξεδιπλώνει διαφορετικά χαρακτηριστικά, πέρα από τις αυταπάτες, την πόλωση, τα αδιέξοδα και τα ψευδοδιλλήματα που θέτουν συνεχώς οι κάλπες και η ψευδεπίγραφη αντιπροσωπευτική δημοκρατία, χωρίς κανένα απολύτως αντίκρισμα στη ζωή των από τα κάτω. Και τίποτα δεν μπορεί να κρατήσει πίσω την κοινωνική κίνηση της οργής, της συνεχόμενης αδικίας και των δυναμικών που απελευθερώνονται και αναδημιουργούνται μέσα από αυτήν.

Μπροστά σε όλα αυτά δεν θα μπορούσαμε παρά να κάνουμε το ελάχιστο από το μετερίζι μας. Να σταθούμε αλληλέγγυοι/ες με τα εξεγερμένα πλήθη στη Γαλλία και να αναρωτηθούμε και για ανάλογες περιπτώσεις στον ελλαδικό χώρο "Πόσοι Ναέλ δεν βιντεοσκοπήθηκαν;" Πόσοι/ες ξυλοκοποούνται ή δολοφονούνται στα χέρια του Κράτους χωρίς καμία Δικαιοσύνη.

Και οι δρόμοι αποτελούν σίγουρα τη δική μας φλόγα που φωνάζουν Δικαιοσύνη για όσους/ες έφυγαν από τις σφαίρες και την

ρατσιστική μεταχείριση των ένστολων εντολέων του κρατικού μηχανισμού. Αυτό είναι το νήμα που μας ενώνει.

Δεν ξεχνάμε τον Νίκο Σαμπάνη και τον Κώστα Φραγκούλη που έπεσαν νεκροί από τις σφαίρες μπάτσων με την πλήρη συγκάλυψη όλου του συστήματος της Κυριαρχίας.

Συγκέντρωση αλληλεγγύης: Δευτέρα 03/07 στις 19:00, Γαλλικό Προξενείο.

ΓΙΑ ΕΝΑΝ ΚΟΣΜΟ ΠΟΥ ΔΕΝ ΘΑ ΠΕΡΙΣΣΕΥΕΙ ΚΑΝΕΙΣ/ΚΑΜΙΑ

Αντιεξουσιαστική Κίνηση Θεσσαλονίκης

Εισήγηση της Χειρονομίας Αντιεξουσιαστικής Κίνησης στην εκδήλωση «Δίκη της Χρυσής Αυγής, ακροδεξιά στροφή, εθνικισμός : τα σύγχρονα επίδικα του αντιφασιστικού κινήματος»

17 Ιουνίου 2023/ Εισήγηση της Χειρονομίας Αντιεξουσιαστικής Κίνησης στην εκδήλωση με τη Μάγδα Φύσσα, τον Στάθη Κ. και τη Χρύσα Λύκου στα πλαίσια του θουαντιεξουσιαστικού φεστιβάλ στα Γιάννενα με τίτλο «Δίκη της Χρυσής Αυγής, ακροδεξιά στροφή, εθνικισμός : τα σύγχρονα επίδικα του αντιφασιστικού κινήματος»

Πρώτο Σκέλος – Καταδίκη Χρυσής Αυγής

Ακόμα και πριν από την δολοφονία του Φύσσα και την μετέπειτα σύλληψη και καταδίκη της ΧΑ, η επικράτηση του αντιφασιστικού κινήματος στον δρόμο στα περισσότερα σημεία της χώρας απέναντι στους φασίστες ήταν κάτι πραγματικό, καθώς είχε καταφέρει να τους αποκλείσει από τον δημόσιο χώρο. Η δολοφονία του Παύλου ήταν η σταγόνα που ξεχείλισε το ποτήρι και συσπείρωσε πολύ κόσμο από το φάσμα της αριστεράς ως του α.α χώρου. Υπήρχαν τα

κατάλληλα αντανakλαστικά και η αντίδραση που απαιτούσε η κατάσταση. Η παράλληλη πίεση του κινήματος πέρα από τον δρόμο, να πιέσει και στην θεσμική καταδίκη της ΧΑ, στηρίζοντας τον δύσκολο δικαστικό αγώνα που ξεκινούσε, αποδείχθηκε σωστή. Όπως φάνηκε και την ημέρα καταδίκης τους, η μεγαλειώδης συγκέντρωση έξω από το εφετείο συσπείρωσε επιπλέον κόσμο, ο οποίος θεωρεί σημαντικές τις δικαστικές αποφάσεις και κατόρθωσε να μπουκώσει στη φυλακή κορυφαία στελέχη της ΧΑ. Η καταδίκη, της απέσπασε κρατικές χρηματοδοτήσεις και γενικά την κρατική αβάντα που είχε ως εκλεγμένο κόμμα. Πράγμα ιδιαίτερα σημαντικό, καθώς γενικά τέτοιου τύπου φασιστικές οργανώσεις χρησιμοποιούν τους κρατικούς θεσμούς και παροχές προκειμένου να πάρουν δύναμη και να εδραιωθούν. Αυτό αποδεικνύεται και απ' το γεγονός ότι η ΧΑ όσο παρέμενε μια καθαρά ναζιστική συμμορία χωρίς το προσωπείο πολιτικού κόμματος, ήταν περιθωριοποιημένη από όλους και δρούσε αποκλειστικά νύχτα. Η συμμετοχή τους στις εκλογές και η ένταξή τους στη βουλή ήταν το μεγαλύτερό τους άνοιγμα. Με την καταδίκη της, επίσης, ουσιαστικά εδραιώθηκε και στις συνειδήσεις της κοινωνίας ως μια εγκληματική οργάνωση και ταυτόχρονα μεγάλο κομμάτι της κοινωνίας και ιδίως νεολαίας εγκόλπωσε συνθήματα όπως «ο Παύλος ζει τσακίστε τους ναζί, οι ναζί στη φυλακή κλπ κλπ.».

Το κράτος και το λεγόμενο «δημοκρατικό τόξο» αναγκάστηκε να μαζέψει και να στραφεί ενάντια στους φασίστες, ενώ είναι κοινώς αντιληπτό πως μέχρι εκείνη τη στιγμή τους σιγόνταρε έως και τους στήριζε. Οι δημοκρατικές δυνάμεις θεώρησαν την ΧΑ επικίνδυνη όταν ένιωσαν ότι πλέον δεν μπορούν να την ελέγχουν. Ιστορική εμπειρία που έχουμε, άλλωστε και από το Β' Παγκόσμιο, καθώς οι Σύμμαχοι αντιμετώπισαν τους ναζί όταν επιτέθηκαν στους ίδιους και όχι όταν διαπράττανε εγκλήματα κατά Ρομά, Εβραίων κλπ. Με παρόμοιο τρόπο κινήθηκαν και τα ΜΜΕ όπου μέχρι εκείνη τη στιγμή, τους είχαν καλεσμένους στις εκπομπές τους, ώστε να ξεδιπλώνουν τον λόγο και την επιχειρηματολογία τους, αλλά ξαφνικά, μετά την δολοφονία Φύσσα θυμήθηκαν να ανασύρουν έναν μεγάλο όγκο αρχειακού υλικού που απεικόνιζε τις ναζιστικές καταβολές και πρακτικές της οργάνωσης, τις τελετές, τα πογκρόμ κλπ. Το ίδιο και οι μπάτσοι, που χρόνια τους συνόδευαν στον δρόμο, οι οποίοι μέσα σ' ένα βράδυ εμφάνισαν ολόκληρους τόμους δικογραφίας, αποδεικνύοντας ότι μέχρι εκείνη τη στιγμή γνώριζαν πολύ καλά, απλώς κάναν τα στραβά μάτια για τους φίλους τους.

Αναλύοντας την τότε εποχή, της άνθισης της νεοναζιστικής δράσης, είναι σημαντικό να αναφερθούμε στον ανθρωπότυπο του χρυσαυγίτη, που γεννήθηκε στους δρόμους της ελληνικής κοινωνίας και μάλιστα σε πιο λαϊκές και φτωχές γειτονιές. Μια μερίδα καταπιεζόμενων ανθρώπων, που μέσω της ΧΑ δεν εκδήλωναν απλώς την δυσφορία τους για το πολιτικό σύστημα, την κρίση, την λιτότητα κλπ, αλλά εντάσσονταν ενεργά στην οργάνωση. Με τον ρατσιστικό και απλοϊκό λόγο της, η ΧΑ κατάφερε μικροαστοί και εργάτες να ξυρίσουν τα κεφάλια τους, να βάλουν μαύρα και να οργανωθούν στην γειτονιά τους, ώστε να την καθαρίσουν από τους «εχθρούς» τους. Παρότι υπήρχε πειθαρχία και απόλυτη πίστη στον αρχηγό, τα υποκείμενα αυτά απέκτησαν ενεργητικό ρόλο και αυτενέργεια, βγήκαν στις γειτονιές με δράσεις, οργανώθηκαν σε γραφεία. Αυτό αποτελεί την μεγάλη νίκη της ΧΑ, αυτό που της έδωσε κοινωνική συναίνεση και συμμετοχή.

Κοιτώντας, όμως, την περίοδο που συνέβη η άνοδος τη ΧΑ, δεν μπορούμε να θεωρήσουμε ότι από την μια στιγμή στην άλλη η ελληνική κοινωνία αφομοίωσε την ακροδεξιά ιδεολογία και τον ρατσισμό. Με δικτατορίες, ταγματασφαλίτες, πραξικοπήματα και δολοφονίες το ελληνικό κράτος ανέκαθεν φλέρταρε με την ακροδεξιά. Κάποια χρόνια πριν ξεκινήσει το προσφυγικό, αποδέκτες του ρατσιστικού οχετού ήταν μετανάστες άλλων εθνικοτήτων, όπως πχ Αλβανοί. Χρειάστηκε αρκετός καιρός για να αφομοιωθούν από την ελληνική κοινωνία, ή για την ακρίβεια για να βρεθεί κάποιος καινούργιος εχθρός και μάλιστα ακόμα πιο «ξένος» και «διαφορετικός». Ας μην ξεχνάμε ότι την περίοδο του 2010-2012, όσο η ΧΑ ανέβαινε, η ΝΔ με τον Σαμαρά άρχισε να στελεχώνεται από βαθιά ακροδεξιά πολιτικά πρόσωπα, όπως ο Άδωνις και ο Βορίδης. Ο τότε υπουργός δημοσιότητας τάξης Ν. Δένδιας είχε ξεκινήσει έναν επικοινωνιακό και πρακτικό πόλεμο στους μετανάστες, με εμπρηστικές δηλώσεις εναντίον τους και τις περίφημες επιχειρήσεις σκούπα.

Η ΧΑ όμως, πρωταγωνίστησε και άφησε πίσω της σημαντική κληρονομιά. Κανονικοποίησε πολλά πράγματα στον δημόσιο λόγο (όπως θα δουμε και παρακάτω), άφησε στελέχη της στην φυλακή, με δυνατότητα όμως να συνεχίσουν το έργο τους και την απεύθυνση στις σφαίρες επιρροής της. **Η καταδίκη της ΧΑ, όχι μόνο δεν σκότωσε τον «χρυσουγιτισμό», αλλά δίνει και μια ιστορική εμπειρία στα νεότερα στελέχη να αποφύγουν λάθη του παρελθόντος και να αναδυθούν ξανά.**

Οφείλουμε να σημειώσουμε ότι στο αντιφασιστικό κίνημα της περιόδου πρωταγωνιστικό ρόλο έπαιξε ο αντιεξουσιαστικός χώρος. Ένα χαρακτηριστικό παράδειγμα, ο ΕΚΧ Φαβέλα, ένας χώρος ο οποίος άνοιξε στον Πειραιά, πυρήνα των χρυσαυγιτών, σε μια προσπάθεια να μην αφήσει την γειτονιά στα χέρια τους, και ύστερα από επίθεση που δέχθηκε κατάφερε να μαζέψει πορεία 1500 ατόμων στο κέντρο του Πειραιά. Άλλωστε, από τότε μέχρι και σήμερα στην παραμικρή προσπάθεια να βγουν ξανά στους δρόμους, το αντιφασιστικό κίνημα είναι πάντα εκεί με εμφαντική παρουσία.

Δεύτερο σκέλος – Ρατσισμός

Όπως είπαμε και παραπάνω, **μπορεί το τσάκισμα της ΧΑ στον δρόμο και η καταδίκη της να ήταν μεγάλη νίκη, ωστόσο σε καμία περίπτωση δεν έχουμε ξεμπερδέψει με τους φασίστες.** Η παρακαταθήκη που άφησε η ΧΑ στον δημόσιο λόγο είναι άξια σημασίας. Πριν από 10-15 χρόνια, όταν στελέχη της ΧΑ έβγαιναν στα κανάλια ή στη βουλή και έλεγαν πως όποιος περνάει λαθραία τα σύνορα πρέπει να πνίγεται στην θάλασσα ή να πυροβολείται στον Έβρο, ενδεχομένως ένας μέρος της κοινής γνώμης και μεγαλοδημοσιογράφοι δήθεν να κοκκίνιζαν και να σοκαρίζονταν. **Στην σημερινή εποχή, αυτές οι ιδέες όχι μόνο είναι αποδεκτές, αλλά είναι η σταθερή και επίσημη στάση του κράτους.** Η συζήτηση για το φαραωνικό φράχτη του Έβρου συζητιέται από όλες τις δημοκρατικές πλευρές και με τις υποτιθέμενες αριστερές συνιστώσες, τύπου Σύριζα, να έχουνε εναρμονιστεί και να καμαρώνουν πλήρως. Η φωτογραφία της ΠτΔ μπροστά από τον φράχτη υποδηλώνει αυτό ακριβώς το πράγμα συμβολικά, την υιοθέτηση δηλαδή της ρατσιστικής βαρβαρότητας, καθαρά και νηφάλια από την κορυφή του δημοκρατικού τόξου.

Έτσι, ο φράχτης του Έβρου εξυπηρετεί κυρίως συμβολικά, παρά πρακτικά, αφού όταν κάποιος είναι πρόσφυγας και πίσω του έχει πόλεμο και θάνατο, δεν έχει παρά να πάει μπροστά, είτε έχει 2 μέτρα τοίχο, είτε 10, είτε έχει ένα ολόκληρο πέλαγος. Ο φράχτης δεν πρόκειται να σταματήσει την προσφυγική ροή, ενισχύει όμως το αφήγημα ότι η Ελλάδα βρίσκεται σε κίνδυνο από ξένη απειλή και σπέρνει ακόμα περισσότερο την ανασφάλεια στην κοινωνία. Ταυτόχρονα, σπρώχνει τους μετανάστες να έρθουν από τα θαλάσσια σύνορα, όπου η απώθησή τους είναι ευκολότερη (pushbacks). Συμβάλλοντας, έτσι, στην Μεσόγειο-νεκροταφείο. Παράλληλα, δεν πρέπει να ξεχνάμε ότι τα τάγματα εφόδου της ΧΑ που εφορμούσαν για να καθαρίσουν τις γειτονιές από τους ξένους, πλέον δεν είναι και τόσο απαραίτητα, καθώς δυνάμεις του ελληνικού κράτους (μπάτσοι, λιμενικοί, στρατός) λειτουργούν με παρόμοιες τακτικές, με επαναπροωθήσεις και επιχειρήσεις σκούπα. Άρα, όσα «παράσιτα» πέρασαν ζωντανοί τα σύνορα, στοιβάζονται σε στρατόπεδα συγκέντρωσης μακριά από τις γειτονιές και τις πόλεις μας.

Η επίσημη κρατική πολιτική που εφαρμόζεται και συζητιέται προεκλογικά ρητά και χωρίς κανένα αντίλογο, είναι μια ονειρώξη των φασιστών. Το μεταναστευτικό και η αντιμετώπισή του από πολιτικό σύστημα και media, είναι ένα εξαιρετικό παράδειγμα της ακροδεξιάς στροφής του κυρίαρχου πολιτικού λόγου.

Είδαμε λοιπόν, στην αρχή του προσφυγικού, το (2015), να προβάλλεται η αλληλεγγύη, η διάσωση παιδιών, οι γιαγιάδες με τα προσφυγάκια, η φιλόξενη Ελλάδα και Ευρώπη. Μέσα σε αυτό το πλαίσιο, οι φασίστες με τις πράξεις και το λόγο τους κέρδισαν έδαφος με αποτέλεσμα, αν δεν τους δοθεί λόγος πλέον για να τα πουν οι ίδιοι στα κανάλια ή στη βουλή, τα λένε και τα κάνουν οι υπόλοιποι, ενώ η κοινωνική βάση, εκπαιδευμένη από το ρατσιστικό δηλητήριο, χαίρεται και ψηφίζει.

Τρίτο σκέλος – η νέα ακροδεξιά

Εκτός, ή μάλλον διαμέσου της ακροδεξιάς στροφής στο δημόσιο λόγο αποτυπώνεται μια δεξιά στροφή στο πολιτικό σύστημα παγκοσμίως και ιδίως στην Ευρώπη. Τα ακροδεξιά μορφώματα εξελίσσονται, χρησιμοποιούν άριστα τα μέσα της εποχής (SM) όπου με απλοϊκό, συνθηματικό και γεμάτο μίσος λόγο απευθύνονται σε εκατομμύρια κόσμο και κυρίως σε νεολαία. Κατορθώνουν να εκπροσωπούν κάτι αντισυστημικό, την ίδια ώρα που είναι βαθιά γρανάζια του συστήματος. Αυτό γίνεται κυρίως επειδή, όντας αποκλεισμένοι από τον δημόσιο χώρο, εκεί που τα

νοήματα, ο λόγος και η πράξη ζουν και πεθαίνουν, καταλήγουν να δημιουργούν πλαστές εικόνες στον ψηφιακό κόσμο. Εκμεταλλευόμενοι τα SM απευθύνονται κυρίως συναισθηματικά στον κόσμο ποντάροντας πάνω στον φόβο και την ανασφάλεια που γεννά η πραγματικότητα και καταφέρνουν να αναπαράγονται με κάθε τρόπο, να παίρνουν μεγάλα εκλογικά ποσοστά ακόμα και να κυβερνούν.

Είδαμε ότι στην Ελλάδα δεν καταφέρνουν να οργανώσουν και να στήσουν κάτι σε δημόσιο χώρο και στο δρόμο, όχι μόνο λόγω της απουσίας τη ΧΑ, αλλά και γιατί ο λόγος και τα νοήματα που παράγουν δεν μπορούν να σταθούν εκεί. Ωστόσο, μέσα από SM κερδίζουν κόσμο και παρότι δεν τον οργανώνουν, τον αποβλακώνουν, τον ποτίζουν συνεχώς δηλητήριο και τον διαμορφώνουν ως τον χρήσιμο ηλίθιο που μπορούν να χρησιμοποιήσουν όποτε αποφασίσουν να εξέλθουν στον δημόσιο χώρο. **Σε διαφορά με τον ανθρωπότυπο της ΧΑ, το κοινό των νεοφασιστών δεν είναι ούτε ακτιβίστικο ούτε οργανωμένο, αλλά δεν είναι λιγότερο επικίνδυνο, καθώς διαμορφώνει ψυχοσύνθεση αντισυστημικότητας και σε επόμενες εκρήξεις της κοινωνίας, σε επόμενες κρίσεις του συστήματος, ο δρόμος τους περιμένει.** Παράδειγμα προς ανάλυση είναι το Μακεδονικό που απασχολεί χρόνια τα βαθιά συντηρητικά κομμάτια της ελληνικής κοινωνίας που μέσα από τους τρόπους οργάνωσής τους (εκκλησία, μοναστήρια, σύλλογοι μακεδονομάχων κλπ) αλλά και με παρουσία στα SM και μέσα από ιντερνετικά καλέσματα έβγαλαν πολύ κόσμο στον δρόμο.

Επομένως, ο αποκλεισμός των φασιστών από τον δημόσιο χώρο, τους οδηγεί σε μεταστροφή του οργανωτικού μοντέλου ή μάλλον σε μια μειωμένη οργανωτική ισχύ μεν, αλλά σε μια ισχυρή ψηφιακή παρουσία που χρειάζεται προσοχή και επαγρύπνηση από μεριάς μας για το πότε θα επιχειρήσει να μεταφερθεί στον δρόμο.

Το μέγεθος της ακροδεξιάς στροφής πάντως μπορεί να αποτυπωθεί και με τα πρόσφατα εκλογικά αποτελέσματα. Πέρα από την ισχυροποίηση της ΝΔ, η οποία στην διακυβέρνησή της υιοθέτησε ακροδεξιά δόγματα και τα μετουσίωσε σε υπεύθυνη και σοβαρή κρατική πολιτική, μορφώματα σαν το κόμμα του Βελόπουλου, το κόμμα ΝΙΚΗ, το κόμμα Σπαρτιάτες που στήριξε ο Κασιδιάρης μέσα από τη φυλακή και άλλες ακροδεξιές παρατάξεις πήραν πολύ μεγαλύτερα ποσοστά από τις αριστερές δυνάμεις. Χωρίς να βγουν στον δημόσιο χώρο, όπως αντίστοιχα κάνουν δυνάμεις της εξωκοινοβουλευτικής αριστεράς. Μάλιστα η ΝΔ, για

ανταγωνιστικούς λόγους έκοψε τον Κασιδιάρη και άλλους που αναμένονταν να είχαν μεγάλα ποσοστά, χωρίς όμως να κατορθώσει να τους εμποδίσει να αποτυπώσουν την επιρροή τους με άλλες μεθόδους, όπως αυτή που αναφέρθηκε παραπάνω. Ακόμα, κόμματα όπως της Κωνσταντοπούλου, κάνουν την ίδια στροφή, μιλώντας για πατρίδες, σύνορα κλπ με απόλυτη φυσικότητα. Ακόμα και τα κόμματα της αριστεράς δεν βγάζουν απ' την ατζέντα τους ζητήματα όπως το έθνος, η πατρίδα και τα σύνορα. Χαρακτηριστικές και οι δηλώσεις Τσίπρα στην Δεθ, για αξιοποίηση των μεταναστών στα χωράφια και το κλείσιμο του ματιού στους πρώην ψηφοφόρους της ΧΑ. **Το Εθνικιστικό περιεχόμενο αναδύεται στο μεγαλύτερο μέρος του πολιτικού συστήματος σε όλη την Ευρώπη.** Σε ένα πλαίσιο αυτοκριτικής, είναι έλλειψη δικιά μας και της αριστεράς να προσεγγίσουμε αυτόν τον κόσμο. Είναι αλήθεια ότι ο ξύλινος λόγος που συντηρούμε αρκετές φορές, αδυνατεί να γεφυρώσει το χάσμα και να αγγίξει τον μέσο άνθρωπο και ταυτόχρονα φαίνεται σαν να υστερούμε σε επιθετικότητα και αμεσότητα κατά κάποιο τρόπο σε σχέση με τους ακροδεξιούς.

Τέταρτο σκέλος – μία μικρή αναφορά στην περιοχή της Ηπείρου

Αναφερόμενοι και στην τοπική διάσταση της ακροδεξιάς στην πόλη μας και στην ευρύτερη περιοχή της Ηπείρου, τόσο η ΧΑ όσο και οποιαδήποτε οργανωμένη παρουσία των φασιστών αποτράπηκε τόσο από το αντιφασιστικό κίνημα, όσο και λόγω μιας αντιφασιστικής ιστορικής μνήμης της περιοχής που καταφέρνει να διατηρηθεί. Χωριά σαν τους Λιγκιάδες που κήκαν ολοσχερώς από τους ναζί, αλλά και εγκλήματα τους σε βάρος της εβραϊκής κοινότητας της πόλης διατηρούν την σημασία τους. Δεν είναι τυχαίο το γεγονός ότι στα Γιάννενα εξελέγη ο πρώτος εβραίος δήμαρχος στην ιστορία της Ελλάδας. Η ακροδεξιά στην περιοχή εκφράζεται κυρίως μέσα από την Εκκλησία (μητρόπολη Κόνιτσας, Ιωαννίνων και παραθρησκευτικές ομάδες κλπ) που έχει ανά καιρούς προσπαθήσει να βάλει στον δημόσιο διάλογο σκοταδιστικό και εθνικιστικό περιεχόμενο (εκτρώσεις, συνεπιμέλεια, μακεδονικό), καθώς και από εθνικιστικούς κύκλους, οι οποίοι δρουν στην ευρύτερη περιοχή της Ηπείρου προσπαθώντας να σπείρουν εθνικιστικό και αλυτρωτικό δηλητήριο (βλ. Κατσιφας). Σίγουρα αποτελεί νίκη για το δικό μας κίνημα ότι διάφορες εκδηλώσεις που έχουν προσπαθήσει να οργανώσουν αυτοί οι ακροδεξιοί κύκλοι, στην πλειονότητά τους καταλήγουν να ακυρώνονται ύστερα από αντιδράσεις του κόσμου.

Πέμπτο Σκέλος – Προταγματικό

Αρχικά, πρέπει να κατανοήσουμε, προκειμένου να μην απογοητευόμαστε εύκολα, πως το δικό μας έργο και η δικιά μας συσπείρωση είναι εκ φύσεως πιο δύσκολη σε σχέση με των φασιστών. Πρώτον, γιατί εμείς δεν θέλουμε να πούμε, ούτε και λέμε ψέματα στον κόσμο για το ποιοι είμαστε και για τι αγωνιζόμαστε. Αυτοί πλασάρονται ως πατριώτες ή εθνικιστές και αντισυστημικοί, ενώ στην πραγματικότητα είναι νεοναζί και βαθιά χωμένοι στο σύστημα. Δεύτερον, οι λύσεις και τα προτάγματά μας αποφέρουν πολύ δυσκολότερα καρπούς. Η μάχη ενάντια στο κράτος και το κεφάλαιο προκειμένου να βελτιωθούν οι συνθήκες ζωής μας είναι κάτι πολύ πιο απαιτητικό και περίπλοκο από το να στραφείς ενάντια στον μετανάστη διπλανό σου και να τον θεωρήσεις υπεύθυνο για την υποβάθμιση της ζωής σου.

Σε αυτό το πλαίσιο, πρέπει να καταλάβουμε, πως πέρα από τις ενδεχόμενες αντιφασιστικές συγκρούσεις και τα κυνήγια φασιστών, η υπόλοιπη δουλειά που μας αναλογεί, είναι η λεγόμενη «δουλειά του μυρμηγκιού». Η παραγωγή αντιφασιστικού λόγου και η διακίνησή του, οι εκδηλώσεις και συζητήσεις και η συνεχής παρέμβαση στον δημόσιο χώρο στενεύουν τον κλοιό γύρω τους και άρα κρίνονται απαραίτητα. Έτσι, αφενός απευθυνόμαστε με στόχο την ενημέρωση και την «διαπαιδαγώγηση των παραπληροφορημένων μαζών», αφετέρου προσπαθούμε να ενεργοποιήσουμε ανθρώπους, οι οποίοι ούτως ή άλλως φέρουν μια αντίφα παιδεία. Από οπαδούς διαφόρων ομάδων που έχουν αντίφα ταυτότητα και παρεμβαίνουν με τέτοιο λόγο στο γήπεδο, μέχρι άτομα που ως ακροατές είναι ευαισθητοποιημένοι γύρω από το

ζήτημα. Δεν είναι λίγες οι συναυλίες που το κοινό φωνάζει αντιφασιστικά συνθήματα, δεν είναι λίγοι αυτοί που κυκλοφορούν με αντίφα μπλουζάκια, δεν είναι λίγος ο κόσμος που αυθόρμητα έβαλε πλάτη τα προηγούμενα χρόνια ώστε να χάσουν οι φασίστες την κοινωνική τους γείωση.

Η επιτυχία αυτής της προσπάθειας επιφέρει διπλό κέρδος. Από τη μια ενισχύεται ο αντιφασιστικός αγώνας, από την άλλη, βλέποντας την σχέση φασιστών-κράτους, όπου υπάρχει αμφίδρομο αλισβερίσι και με τους φασίστες να αποτελούν το μακρύ χέρι του κράτους και τα αγαπημένα τους παιδιά, η δικιά μας στάση και συσπείρωση ως αντιφασίστες είναι αναγκαίο να αποτελέσει κομμάτι ενός ευρύτερου αντιεξουσιαστικού αγώνα. Με λίγα λόγια, **να δώσουμε ένα βαθύτερο περιεχόμενο στην έννοια αντίφα. Να στραφεί συνολικά ενάντια στον κόσμο της εξουσίας και να αποτελέσει μια στάση ζωής με αξίες όπως η αλληλεγγύη, η αλληλοβοήθεια και γενικότερη η οργάνωση κόντρα στην υποβάθμιση των ζώων μας.**

Επιπλέον, όπως έχει αποδείξει το πρόσφατο παρελθόν, οι δικαστικές μάχες δεν είναι κάτι ασήμαντο. Η καταδίκη της ΧΑ δεν έλυσε το πρόβλημα, αλλά έβαλε ένα σημαντικό φρένο. Το γεγονός ότι σταμάτησαν οι σφαγές μεταναστών, έστω για κάποια χρόνια, δεν είναι άνευ σημασίας. Είναι και αυτός ένας τρόπος να στενέψουμε τον κλοιό γύρω τους. Θεωρούμε ότι η παρουσία μας έξω από τα δικαστήρια, σε κάθε δίκη φασιστών, είναι αναγκαία για να νιώθουν ότι τίποτα δεν περνάει απαρατήρητο και να τους γίνεται αισθητό ότι τα αντιφασιστικά μας αντανεκλαστικά λειτουργούν. Ταυτόχρονα πιέζουμε την αστική δικαιοσύνη να τους καταδικάσει, όσο εμείς ανυποχώρητα περιφρουρούμε το δημόσιο χώρο.

Τέλος, κρίνουμε εξίσου σημαντικό με όλα τα παραπάνω, όπου εμφανίζονται οι ίδιοι στον δημόσιο χώρο πως είναι καθήκον δικό μας και καθενός που ταυτίζεται με την αντιφασιστική κουλτούρα, να παρεμβαίνουμε και να τους τσακίζουμε. Κανένας εφησυχασμός. Στην παραμικρή προσπάθεια να βγουν ξανά στους δρόμους θα είμαστε εκεί. Σε όποια γειτονιά εμφανίζονται αφίσες, τρικάκια ή συνθήματα και σύμβολα στους τοίχους, εμείς θα τα εξαφανίζουμε μέχρι να εξαφανίσουμε και τους ίδιους από παντού

Χειρονομία Αντιεξουσιαστική Κίνηση

Hugo Blanco Galdós (15 Νοεμβρίου 1934 – 25 Ιουνίου 2023)

Στον πρόλογο του βιβλίου «Εμείς οι ινδιάνοι», το αυτοβιογραφικό/ιστορικό έργο που ο Hugo εξέδωσε το 2003, ο φίλος του Eduardo Galeano γράφει:

«Αυτές οι σελίδες, γραμμένες παρορμητικά, άτακτες, πανηγυρικές και απέλπιδες, αφηγούνται τις περιπέτειες και τις κακοτυχίες του ανθρώπου που πρωτοστάτησε στον αγώνα των αγροτών στο Περού, του πρωτεργάτη των αγροτικών συνδικάτων, αυτού που προώθησε μια αγροτική μεταρρύθμιση που γεννήθηκε από τα κάτω και για την οποία αγωνίστηκαν οι από κάτω.

Ο Hugo Blanco περπάτησε τη χώρα του από άκρη σε άκρη, από τις χιονισμένες οροσειρές στις άνυδρες ακτές, περνώντας μέσα από την υγρή ζούγκλα όπου οι ιθαγενείς κυνηγιούνται σαν άγρια θηρία. Και όπου κι αν πήγε, βοήθησε τους ταπεινούς να ξεσηκωθούν και τους άφωνους να μιλήσουν.

Οι αρχές τον κατηγόρησαν ως τρομοκράτη. Είχαν δίκιο. Έσπειρε τον τρόμο στους γαιοκτήμονες και στους δουλέμπορους.

Κοιμήθηκε κάτω από τα αστέρια και σε κελιά γεμάτα αρουραίους. Έκανε δεκατέσσερις απεργίες πείνας. Σε μία από αυτές, όταν βρισκόταν στα όρια του θανάτου, ο Υπουργός Εσωτερικών σε ένδειξη στοργής του έστειλε για δώρο ένα φέρετρο.

Πολλές φορές ο εισαγγελέας ζήτησε τη θανατική ποινή και ακόμα περισσότερες δημοσιεύτηκε η είδηση ότι ο Hugo ήταν νεκρός. Και όταν σε ένα χειρουργείο άνοιξαν το κρανίο του επειδή έσπασε μια φλέβα, ο Hugo ξύπνησε πανικόβλητος ότι οι χειρουργοί του είχαν αλλάξει τις ιδέες.

Αλλά όχι. Ήταν, ακόμα και με ράμματα στο κρανίο, ο ίδιος παλιός καλός Hugo. Οι φίλοι του ήμασταν σίγουροι ότι καμία μεταμόσχευση ιδεών δεν επρόκειτο να αλλάξει τον Hugo. Το μόνο που φοβόμασταν ήταν μήπως ξυπνήσει πιο φρόνιμος.»

Ενώ τα πρώτα χρόνια μετά την ανεξαρτησία του Περού το 1824 το φεουδαρχικό σύστημα που είχαν εγκαθιδρύσει οι αποικιοκράτες περιορίστηκε και τα δικαιώματα των ιθαγενικών κοινοτήτων πάνω στη γη τους αναγνωρίστηκαν, μετά τα μέσα του 19^{ου} αιώνα, ένα νέο σύστημα κυριαρχίας αναδύθηκε, που ονομάστηκε «γκαμοναλισμός»: Με την βίαιη αρπαγή γης από τις ιθαγενικές κοινότητες και την μετέπειτα νομιμοποίησή της, μεγάλοι γαιοκτήμονες εγκαθίδρυσαν ένα βάνουσο σύστημα στο οποίο διατηρούσαν την εξουσία με την ωμή βία, τον έλεγχο των μεσαζόντων και εμπόρων των αγροτικών προϊόντων, και τελικά την πολιτική κυριαρχία μέσα από την εκλογική διαδικασία και τις πελατειακές σχέσεις. Τα λατιφούντια των γαιοκτημόνων όλο και επεκτείνονταν, οι ιθαγενείς ζούσαν εξαθλιωμένοι ως δουλοπάροικοι, και οι εξεγέρσεις τους πνίγονταν στο αίμα. Ο Hugo πρωτοστάτησε στον αγώνα για την ανατροπή αυτού του συστήματος, μέχρι την οριστική κατάργησή του με την αγροτική μεταρρύθμιση του 1969.

Η βιογραφία του Hugo Blanco είναι συνυφασμένη με την ιστορία των κοινωνικών και ιθαγενικών αγώνων της Λατινικής Αμερικής. Γεννημένος το 1934, ο Hugo πήγε στην Αργεντινή στα 20 του χρόνια για να σπουδάσει γεωπονία, αλλά καταδιώχθηκε για την κοινωνική του δράση από τους πραξικοπηματίες που το 1955 ανέτρεψαν τον Περόν και αναγκάστηκε να επιστρέψει στο Περού. Εκεί έδρασε αρχικά ως αγροτικός συνδικαλιστής, συμμετέχοντας σε σκληρούς και μαζικούς αγώνες ενάντια στους γαιοκτήμονες. Το 1961 πρωτοστάτησε σε μια εξέγερση των Quechua στην περιοχή του Cuzco, όπου 2.000 αγρότες οργανώθηκαν σε ομοσπονδία, κατέλαβαν τα λατιφούντια των γαιοκτημόνων, και δημιούργησαν αυτοδιοικητικούς θεσμούς αφηρώντας την κεντρική εξουσία. Με τις καταλήψεις των ιθαγενών και των ακτημόνων να γενικεύονται στη χώρα, οι αγρότες άρχισαν να οργανώνονται σε ομάδες αυτοάμυνας και υπεράσπισης απέναντι στα σώματα ασφαλείας και τους ιδιωτικούς στρατούς των γαιοκτημόνων. Ο Hugo συμμετείχε ενεργά στην δράση μιας τέτοιας αντάρτικης ομάδας, της Ταξιαρχίας Remigio Huamán. «Η υποστήριξη της αγροτιάς στους αντάρτες ήταν σχεδόν απόλυτη, συναρπαστική. Μας τάζαν, μας έντυναν, μας καθοδηγούσαν, μας προστάτευαν», αναπολούσε. Για αυτή του τη δράση ο Hugo συνελήφθη το 1963, υπέστη βασανισμούς και φυλάκιση, και έφτασε να καταδικαστεί σε θάνατο, που απετράπη λόγω διεθνούς καμπάνιας στήριξης. Καταδικάστηκε τελικά σε 25 χρόνια κάθειρξης, από τα οποία πέρασε τα επτά στη φυλακή.

Εντωμεταξύ, οι αγρότες συνέχισαν με ισχυρές κινητοποιήσεις, καταλήψεις και αυτοάμυνα, οι οποίες, παρά την καταστολή, εξανάγκασαν το κράτος να υποκύψει στα αιτήματα για αναδιανομή. Η αγροτική μεταρρύθμιση τελικά συντελέστηκε το 1969 από την κυβέρνηση του στρατηγού Velasco Alvarado. Τα επόμενα χρόνια, περίπου 11 εκατομμύρια εκτάρια παραχωρήθηκαν σε συνεταιρισμούς και αγροτικές κοινότητες.

Το 1971, η κυβέρνηση έδωσε στον Hugo αμνηστία, αλλά τον απέλασε στο Μεξικό. Μετέπειτα, έζησε στην εξορία στην Αργεντινή και στη Χιλή. Εκεί συμμετείχε στο κίνημα που έδωσε στήριξη στις μεταρρυθμίσεις του Allende. Κατά τη διάρκεια του πραξικοπήματος του Pinochet στις 11 Σεπτεμβρίου 1973, κατέφυγε στη σουηδική πρεσβεία, και μετέπειτα έζησε εξόριστος στη Σουηδία για αρκετά χρόνια. Όταν επέστρεψε στο Περού, συμμετείχε στη Συντακτική Συνέλευση του 1978 και υπήρξε μέλος του Κοινοβουλίου από το 1980 έως το 1985. Επέστρεψε στο Κοινοβούλιο το 1990 αλλά το εγκατέλειψε μετά το πραξικόπημα του Fujimori.

Τη δεκαετία του 1990 απομακρύνεται από τις τροτοκιστικές του ρίζες, ακολουθεί με θέρμη την εξέγερση των Ζαπατίστας στη Τσιάπας και συμμετέχει στις διαγαλαξιακές τους συναντήσεις. Στο Περού, στρατεύεται και πάλι με τα κινήματα βάσης ιθαγενών και αγροτών και πρωτοστατεί στους αγώνες για την αυτοοργάνωση των ιθαγενικών κοινοτήτων και την υπεράσπιση της γης, του νερού και των σπόρων.

Ο Hugo Blanco παρέμεινε στρατευμένος μέχρι το τέλος της ζωής του, μεταλαμπαδεύοντας τις γνώσεις και την εμπειρία του σε νέους πολιτικούς και κοινωνικούς αγώνες, όπως αυτούς ενάντια στις εξορυκτικές δραστηριότητες και την κλιματική αλλαγή.

Υποστήριζε ότι και σε αυτούς τους νέους αγώνες οι διεκδικήσεις και τα αιτήματα των ιθαγενών και των αγροτών εξακολουθούν να είναι τα ίδια, αφού το μοτίβο της αρπαγής της γης είναι το ίδιο, και μάλιστα έχει ενταθεί λόγω της ανεξέλεγκτης επέκτασης της εξορυκτικής βιομηχανίας, η οποία δεν φέρνει ευημερία στις τοπικές κοινότητες, αλλά τις βυθίζει στην εξαθλίωση.

«Δεν είναι μόνο η αρπαγή του νερού και της ζωής, τα μεγάλα υπαίθρια ορυχεία στα βουνά, η αγροτική βιομηχανία στις ακτές, οι πετρελαϊκές εταιρίες στη ζούγκλα. Οι πολυεθνικές αυτή τη στιγμή μας απειλούν μέσα από την υπερθέρμανση του πλανήτη, και αυτό μας αναγκάζει να αγωνιστούμε για την επιβίωση, ακόμα και πέρα από την ταξική πάλη, γιατί διεξάγεται μια επίθεση κατά της ανθρωπότητας και κατά της φύσης.»

Μέχρι το τέλος της ζωής του εξέδιδε τη μηνιαία εφημερίδα «Ιθαγενικός Αγώνας» («Lucha Indígena»), η οποία καλύπτει τις κοινωνικές και πολιτικές εξελίξεις στο Περού, τη Λ.Αμερική αλλά και παγκόσμια από τη σκοπιά των ιθαγενών. Το 2015, στην επίσκεψή του στην Ελλάδα, επισκέφτηκε το κατειλημμένο εργοστάσιο της BIOME, όπου συνομίλησε με εργαζόμενους και αλληλέγγυους και εξέφρασε την στήριξή του στον αγώνα για αυτοδιαχείριση, αλλά και τη Μεγάλη Παναγία στην Χαλκιδική, όπου τόνισε την σπουδαιότητα του αγώνα ενάντια στο μεταλλείο των Σκουριών και την σύνδεση του με τους αγώνες για τη γη και την ελευθερία στην Λ.Αμερική ενάντια στο εξορυκτικό μοντέλο λεηλασίας.

Ο Hugo Blanco Galdós έφυγε από κοντά μας στα 88 του χρόνια, αλλά το παράδειγμά αυτού του κοινοτιστικού και ελευθεριακού αγωνιστή συνεχίζει να εμπνέει τους αγώνες του σήμερα.

Αντιεξουσιαστική Κίνηση – ΕΚΛΟΓΕΣ 2023: Επιστροφή στα βασικά επίδικα

Στις εκλογές που έπονται δεν υπάρχει κανένα στοιχείο πολιτικής και κομματικής αντιπαράθεσης, παρά μόνο αυτή για τη νομή της κυβερνητικής εξουσίας ξεμαγεμένη από κάθε μικρή ή μεγάλη υπόσχεση/αυταπάτη.

Στρατηγικό κέντρο αυτής της υπόσχεσης ήταν και είναι η κρατική διαχείριση-κυβερνησιμότητα, επενδεδυμένη πάντα με εξωραϊστικά αφηγήματα. “Αποχουντοποίηση”, αλλαγή και κοινωνικό κράτος, εκσυγχρονιστικό κράτος και ανάπτυξη, επανίδρυση του κράτους, “λεφτά υπάρχουν”, κράτος χρεοκοπίας και εκτάκτου ανάγκης, αντιμονοπωλιακό, αντιμνημονιακό και κοινωνικό κράτος, επιτελικό κράτος κ.ο.κ.

Σε καμία από αυτές τις περιόδους το Ελληνικό Κράτος δεν έπαψε να αποκαλύπτει σε κρίσιμες στιγμές του κοινωνικού ανταγωνισμού το πραγματικό του πρόσωπο. Διεφθαρμένο, ρουσφετολογικό, πελατειακό, λησταρχικό, εγκληματικό και Greek Mafia.

Ήταν ο Δεκέμβρης του 2008, οι πλατείες του '12, ο πάτος του Αιγαίου, και το έγκλημα στα Τέμπη που τράβηξαν με εκκωφαντικό τρόπο το χαλί της σαγηνευτικής απάτης όλων των προεκλογικών προσδιορισμών του κράτους.

Θα το πούμε για άλλη μια φορά: Το κράτος από την ουσία του δεν μεταλλάσσεται. Αντιθέτως, συσσωρεύει διαδοχικά την εμπειρία της προσταγής και ταυτόχρονα προσλαμβάνει ισχύ από όλες ανεξαιρέτως τις πολιτικές που επιδιώκουν την διαχείρισή του. Δεν καταλαμβάνεται αλλά καταλαμβάνει. Οι επίδοξοι διαχειριστές σε αυτή την πραγματικότητα μας καλούν να ανταποκριθούμε να συμμετέχουμε και να συνυπογράψουμε μέρα-μεσημέρι.

Όσο εξειδικεύεται η παραπάνω γενική οπτική στα επίδικα των κοινωνικών μετώπων τόσο η σαγήνη του ψέματος γίνεται πιο επαίσχυντη. Και για του λόγου το αληθές ή για την άρση κάθε αντιπαράθεσης μεταξύ δεξιάς και αριστεράς -μεταξύ Ν. Δημοκρατίας και Σύριζα ή εν δυνάμει κομμάτων τύπου Σύριζα-αυτός επιβεβαιώνεται και από τα παρακάτω:

– **Φράχτης του Έβρου.** Ένα τείχος όπου διευρύνει τον υγρό τάφο του Αιγαίου για κάθε κατατρεγμένο και αποκλεισμένο αυτού του

κόσμου. Αυτά τα 140.000 μέτρα λεπιδοφόρου συρματοπλέγματος αριστερά και δεξιά συναγωνίζονται να επεκτείνουν.

– **Εξορύξεις. Ενώ η El Dorado.** Συνεχίζει την καταστροφή στις Σκουριές με την άδεια της προηγούμενης κυβέρνησης, η μεγάλη ιδέα της γενίκευσης των εξορύξεων βρίσκει σε πλήρη συμφωνία την πλειοψηφία των κομμάτων από αριστερά-δεξιά .

– **Ενεργειακό-Ακρίβεια.** Το μόνο που μένει στους επίδοξους κυβερνητικούς είναι η διαχείριση της ενέργειας και της ακρίβειας και η τροφοδότηση των αποθηκευτικών χώρων των κερδοσκόπων με περισσότερη ενέργεια και κέρδη.

– **Εργασιακό.** Φρόντισαν με ιδιαίτερο ζήλο να εκτοπίσουν την Εργασία από κάθε παραγωγική δραστηριότητα, να την τεμαχίσουν-ελαστικοποιήσουν, να την μερικοποιήσουν και να την παραδώσουν στο εφοδιαστικό κεφάλαιο. Αυτή την Εργασία και με αυτούς τους όρους καλούνται να διαχειριστούν τα κυβερνητικά κόμματα.

– **Ανάπτυξη.** Επενδύσεις και ιδιωτικοποιήσεις συγκροτούν την μοναδική προοπτική για όλα ανεξαιρέτως τα κόμματα αφού έχουν ήδη φροντίσει να εντάξουν στο ΤΑΙΠΕΔ ότι είναι δυνατό να πουληθεί.

– **Καταστολή.** Η παρούσα κυβέρνηση ολοκλήρωσε ότι η προηγούμενη είχε αρχίσει σε επίπεδο καταλήψεων, διωγμών και κρατικής τρομοκρατίας και είναι έτοιμοι για νέα δολοφονική εξόρμηση σε μετανάστ(ρι)ες, ανέργους/ες αλλά και ενάντια στη νεολαία που θα βρουν σύντομα μπροστά τους.

Η πολιτική κατάσταση των από πάνω, μια κατάσταση Βαϊμάρης έλλειψης κάθε πολιτικού νοήματος και ενδιαφέροντος, την οποία βιώνουμε και είναι μόνο αυτό που φαίνεται και αυτό που η κοινωνία με την κυνική αποστασιοποίησή της καταγγέλλει. Είναι οι μόνες εκλογές τόσο αδιάφορες και άδειες από περιεχόμενο, νόημα και φυσική παρουσία, που από την επόμενη μέρα θα κυλήσουν τα πράγματα σαν να μην είχε συμβεί τίποτα. Αφού ακόμη και οι νικητές είναι προαποφασισμένοι σε αυτή την πιο μίζερη εκλογική διαδικασία από την μεταπολίτευση μέχρι σήμερα.

Αυτό, όμως, που σιγοβράζει είναι αυτό που θα κληθούν σύντομα οι κυβερνητικοί να αντιμετωπίσουν. Η νεολαία έχει αηδιάσει βλέποντας το τείχος του αποκλεισμού μπροστά τους. Οι κατώτερες τάξεις δεν έχουν άλλα περιθώρια επιβίωσης, αλλά και η κοινωνία γενικότερα βρίσκεται σε κατάσταση μιας στιγμής πριν από την μεγάλη αποσυμπύκνωση.

Τα σύγχρονα κινήματα διεκδικούν το δημόσιο χώρο πέρα από κόμματα, συνδικάτα και παραδοσιακές δομές διαπραγμάτευσης και

εμείς συντασσόμαστε με αυτή την προοπτική για ένα ελεύθερο, δημόσιο και κοινωνικό έδαφος πέρα από τις εκλογές.

Ήδη οι σύγχρονες εξεγέρσεις έχουν κάνει την εμφάνισή τους και σύντομα θα κληθούμε να απαντήσουμε αν και πως θα συμμετέχουμε σε αυτό που κοινωνική πλειοψηφία θα διεκδικήσει. Ας προετοιμαστούμε.

- ΟΥΤΕ ΑΝΑΘΕΣΕΙΣ ΟΥΤΕ ΥΠΟΤΑΓΗ
- ΝΑ ΠΑΡΟΥΜΕ ΣΤΑ ΧΕΡΙΑ ΜΑΣ ΤΗΝ ΙΔΙΑ ΤΗ ΖΩΗ

- ΜΕ ΤΗΝ ΑΜΕΣΗ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑ ΓΙΑ ΤΗΝ ΚΟΙΝΩΝΙΚΗ ΑΝΤΙΕΞΟΥΣΙΑ

Αντιεξουσιαστική Κίνηση

Το πιο σταθερό πόδι τής πολιτικής ετερονομίας: Η αντιπροσωπευτική δημοκρατία

Του Γιώργου Κτενά

Το μουνδιασμένο ενδιαφέρον που προέκυψε για τις εκλογές συνοδεύτηκε από μια στοιχειώδη αναπλαισίωση της νομιμοποίησης που έχουν τα κόμματα εξουσίας, αλλά σε περιβάλλον ευρύτερης περιφρόνησης προς το πολιτικό σύστημα. Ο λόγος που συμβαίνει αυτό αφορά το σώριασμα της ονειροφαντασίας που είχε δημιουργήσει η Αριστερά, καθώς οι ρεφορμιστικές προτάσεις και πολιτικές δεν ξέφυγαν ποτέ από τα στενά όρια της σοσιαλδημοκρατίας (όπως συμβαίνει παγκόσμια). Παρόλα αυτά κατάφερε να αφομοιώσει στην πρώτη κυβερνητική πορεία προς την εξουσία ένα μεγάλο μέρος τής κινηματικής πρακτικής και δράσης, αν και ποτέ δεν ήταν ή έγινε πολιτικός φορέας έκφρασης κινημάτων. Γιατί υπήρξαν (και υπάρχουν ακόμα) πολιτικά υποκείμενα που πίστεψαν ότι τα ζητήματα που είχαν αναδειχθεί

κοινωνικά, θα μπορούσαν να βρουν αυθόρμητη θεσμική λύση. Αυτή η εξέλιξη έφερε σε έναν βαθμό την αύξηση της ταχύτητας για την ήττα των κινημάτων.

Το έλλειμμα κριτικής στο κυρίαρχο φαντασιακό δεν ξεμακιγιάρει τις πραγματικές συνθήκες που πρέπει να αμφισβητήσουν και να συγκρουστούν με την κανονικότητα της ανάθεσης, του κρατισμού, των αναλλοίωτων θεσμίσεων σε δεξιό ή αριστερό κυβερνητισμό. Αρκεί να σκεφτούμε ότι η πιο ακραία εκδοχή θεσμικής κριτικής (που πολλές φορές γοητεύει και τους αναρχικούς) αφορά το σχήμα τού διαλεκτικού υλισμού με τη βάση (-Οικονομία) και το εποικοδόμημα (-Πολιτική εξουσία). Άρα μετασχηματίζοντας τις σχέσεις παραγωγής θα αλλάξει νομοτελειακά και η πολιτική εξουσία -πιάσε το αυγό και κούρεφ' το δηλαδή. Είναι διαφορετικό το πλαίσιο λειτουργίας του κοινοβουλευτισμού (πολλές φορές και του εξωκοινοβουλευτισμού) και διαφορετικό εκείνο τής προεικόνισης της νέας πραγματικότητας που θέλουμε να δημιουργήσουμε. Ευτυχώς που το ζαπατίστικο μοντέλο αποκατέστησε πολιτικά την προεικόνιση στον αισθητό κόσμο. Τον υλικό κόσμο, για να μιλήσουμε με τη δική τους γλώσσα.

Γιατί είναι η κάθετη μορφή οργάνωσης στον τρόπο που λαμβάνονται οι αποφάσεις και η οριζόντια στον εθελοντισμό που δημιουργούν τη γραφειοκρατία εντός των μεγάλων ή μικρών κομματικών μηχανισμών, με αποτέλεσμα να θέλουν να εκφράσουν την κοινωνία αλλά να μην παρατηρούν ότι η κοινωνία λείπει. Κι εδώ, προφανώς, έχει ενδιαφέρον το κάλεσμα της Αντιεξουσιαστικής Κίνησης που βάζει ως επίκεντρο εναλλακτικής την Αντιεξουσιαστική Συνέλευση, για την αυτεξούσια κατάκτηση της προοπτικής με βάση την οριζοντιότητα, την αυτοοργάνωση, την αντι-ιεραρχία. Ως μια δυναμική και διαρκώς αυτοθεσμίζουσα δομή και όχι ως μια τεχνική ιδεολογική φιλελεύθερη κατασκευή των πλασιέ της επανάστασης, που αθροίζουν ατομικές γνώμες.

Να βρεθούμε ακροθιγώς σε εκλογικά μονοπάτια: Η ψήφος στις εκλογές δεν εκφράζει μια άποψη αλλά, αντίθετα, αναθέτει μια εντολή – Η ανάθεση εξουσίας υπάρχει σε αστικό και δημόσιο δίκαιο (-το δημόσιο αφορά την κοινοβουλευτική εντολή), μόνο που στη δεύτερη συνθήκη δεν υπάρχει λογοδοσία. Άρα η αντιπροσωπευτική δημοκρατία (είτε με απλή είτε με αυξημένη αναλογική) αποτελεί το πιο σταθερό πόδι τής πολιτικής ετερονομίας. Για αυτό θα πρέπει να αναδειχτούν τα φαντασιακά που φτύνουν το χτικιό τής ανάθεσης και αναδεικνύουν το Δημόσιο ανάμεσα στο εγκλωβιστικό δίπολο Κρατικό-Ιδιωτικό. Με παράλληλη κατάργηση των τμημάτων της κοινωνίας που παρασιτούν, με αιρετούς και άμεσα ανακλητούς εκπροσώπους, δημιουργία πυρήνων αυτόνομης συνείδησης και οργάνωσης. Μια βαθιά κοινωνική αντιεξουσιαστική διαδικασία που θα απομαγεύσει είτε από την προσμονή των θεσμικών διευθετήσεων είτε από το μαρξιστικό φαντασιακό, που θέλει τη χειραφέτηση σε οικονομικό και πολιτικό πεδίο να γίνεται σε κεφάλαια. Πάντα μέσω της αντιπροσωπευτικής δημοκρατίας. Δηλαδή απομάγευση από πρακτικές που δοκιμάζονται σε παγκόσμια κλίμακα εδώ και δύο αιώνες. Και, για όποιον δεν το έχει παρατηρήσει, έχουν διατηρήσει τα κοινωνικά θέματα δύο αιώνες πίσω.

Η μάχη του Sainte-Soline – Διαμαρτυρίες κατά των δεξαμενών νερού στη Γαλλία

Του Γιάννη Μαλαματίνα

(δημοσιογράφος, ακτιβιστής)

Είναι ένα πρωινό Σαββάτου βαθιά στη δυτική Γαλλία. Κάπου μεταξύ των πόλεων Nantes, Poitiers και Bordeaux. Δεκάδες χιλιάδες ακτιβιστές, οργανωμένοι σε διάφορες πορείες, ξεκινάνε απ' ένα αυτοδιαχειριζόμενο κάμπινγκ, που στήθηκε μέσα σε μια μέρα, δίπλα στο ειδυλλιακό χωριό Vanzay. Οι διαδηλωτές περπατάνε προς την κατεύθυνση του εργοταξίου κατασκευής μια τεράστιας λεκάνης νερού, τη λεγόμενη «μέγα-λεκάνη», που στα γαλλικά ονομάζεται «mega-bassine», στο Sainte-Soline, στο διαμέρισμα Deux-Sèvres. Στο μπροστινό μέρος της πρώτης πορείας μια μεγάλη ξύλινη κατασκευή σε σχήμα πουλιού μεταφέρεται από δεκάδες άτομα με τη συνοδεία ελληνικής μουσικής -συρτάκι- που βγαίνει από ένα κινητό ηχοσύστημα. Σε μια άλλη πορεία, χιλιάδες άνθρωποι πορεύονται με μπλε στολές, εξοπλισμένοι με μάσκες, γυαλιά κολύμβησης και αυτοσχέδιες προστατευτικές ασπίδες. Οι άνθρωποι φωνάζουν το ασυνήθιστο σύνθημα «No Basaran!», μια προσαρμογή του γνωστού αντιφασιστικού συνθήματος «No Passaran!».

Όταν οι πορείες, μετά από χιλιόμετρο, φτάνουν στον προορισμό τους, το κράτος εξαπολύει αμέσως εκατοντάδες δακρυγόνα προς στους διαδηλωτές. Οι τελευταίοι δεν πτοούνται και περικυκλώνουν σιγά σιγά το εργοτάξιο, το οποίο έχει μετατραπεί σε πραγματικό φρούριο. Αστυνομικά φορτηγά, 3.000 μονάδες χωροφυλακής και MAT (CRS), τετράτροχες μηχανές, κανόνια νερού και τεθωρακισμένα οχήματα περιμένουν τους διαδηλωτές. Μια πραγματική μάχη τεραστίων διαστάσεων ξεσπά μεταξύ διαδηλωτών και αστυνομίας. Οι ακτιβιστές μετά από πολλαπλές προσπάθειες δεν καταφέρνουν να εισέλθουν στην περιοχή, αλλά πέντε περιπολικά της αστυνομίας καίγονται ολοσχερώς. Σύμφωνα με τους διοργανωτές, 30.000 άνθρωποι συμμετείχαν στην εν λόγω διαδήλωση.

Η αστυνομία χρησιμοποίησε κατά τη διάρκεια της μάχης συνολικά 4.000 δακρυγόνα και χειροβομβίδες κρότου-λάμψης, προκαλώντας σοβαρούς τραυματισμούς. Συνολικά τραυματίστηκαν 200 άτομα σύμφωνα με τους τραυματιοφορείς των διαδηλωτών. Ένας από αυτούς, ο S., εξακολουθεί να βρίσκεται σε κώμα την ώρα που γράφεται το παρόν κείμενο. Στη συγκεκριμένη περίπτωση αποδείχθηκε εκ των υστέρων ότι οι αρχές εμπόδισαν και καθυστέρησαν ακόμη και την πρόσβαση των ιατρών έκτακτης ανάγκης. Από το δελτίο τύπου των συντρόφων του S.: «Το Σάββατο 26 Μαρτίου στο Sainte-Soline, ο σύντροφός μας S. χτυπήθηκε στο κεφάλι από χειροβομβίδα κρότου-λάμψης κατά τη διάρκεια της διαδήλωσης ενάντια στις λεκάνες. Παρά την εξαιρετικά κρίσιμη κατάσταση στην οποία βρισκόταν, η νομαρχία εμπόδισε συνειδητά τις υπηρεσίες έκτακτης ανάγκης να επέμβουν καταρχήν και να τον μεταφέρουν σε κατάλληλη μονάδα περίθαλψης στη συνέχεια. Αυτή τη στιγμή νοσηλεύεται στη νευροχειρουργική μονάδα εντατικής θεραπείας. Η ζωή του εξακολουθεί να βρίσκεται σε κίνδυνον».

Οι διαδηλωτές διέκοψαν τις επιθέσεις στο εργοτάξιο αφού οι νοσηλευτές και τραυματιοφορείς ανακοίνωσαν ότι τελείωσαν όλα τα ιατρικά εφόδια που είχαν μαζί τους. Ο κόσμος αποτραβήχτηκε πίσω στο κάμπινγκ και ύστερα στο αυτο-οργανωμένο φεστιβάλ στην μικρή πόλη του Melle όπου η τοπική αυτοδιοίκηση είναι φιλικά προσκείμενη προς τις διαδηλώσεις.

Γιατί ενάντια στις μέγα-λεκάνες;

Στην περιοχή Sainte-Soline, κοντά στο Poitiers, κατασκευάζεται η δεύτερη από τις 16 σχεδιαζόμενες δεξαμενές νερού. Ο ανοιχτός κρατήρας, μεγέθους όσο δέκα γήπεδα ποδοσφαίρου, ο οποίος πρόκειται να επενδυθεί με πλαστικό, θα μπορεί να αποθηκεύσει έως και 650.000 κυβικά μέτρα νερού -περίπου 260 ολυμπιακές πισίνες- που αντλούνται από το υπέδαφος το χειμώνα για την άρδευση των χωραφιών καλαμποκιού το καλοκαίρι. Σύμφωνα με

όσους αντιδρούν, το νερό είναι ήδη λιγοστό στην περιοχή αυτή ακόμη και το χειμώνα. Οι δεξαμενές γεμίζουν από τον υδροφόρο ορίζοντα κατά τη διάρκεια του χειμώνα για να χρησιμοποιηθούν από τους αγρότες κατά τη διάρκεια της θερινής καλλιεργητικής περιόδου.

Οι μεγα-λεκάνες, αντίθετα με ό,τι θέλουν να πιστέψει το κοινό οι υποστηρικτές τους, δεν τροφοδοτούνται απλώς από το νερό της βροχής. Το νερό προβλέπεται να αντλείται από υπόγεια ύδατα ή ποτάμια. Ακόμη και αν η άντληση γίνεται το χειμώνα, αυξάνει την πίεση στους υδάτινους πόρους. Αποθηκεύοντας νερό που διαφορετικά θα διέρρεε ελεύθερα στο έδαφος ή θα κατέληγε στα ποτάμια, στερούν από τα γύρω οικοσυστήματα έναν ζωτικό πόρο που αναγεννάται κατά τους χειμερινούς μήνες. Οι επικριτές του έργου υποστηρίζουν ότι το νερό είναι διαθέσιμο μόνο στους συμμετέχοντες αγρότες που αποτελούν μέρος αυτής της καπιταλιστικής αγροβιομηχανικής επιχείρησης. Πλούσιοι γαιοκτήμονες και επιχειρηματίες ιδιωτικοποιούν το νερό για την εντατική άρδευση των καλλιεργειών τους. Επιπλέον, το νερό που εκτρέπεται για ιδιωτικά συμφέροντα θα μπορούσε να λείπει από ένα γειτονικό φυσικό πάρκο και να θέσει σε κίνδυνο αυτόν τον υγρότοπο. Το κόστος του έργου, που εκτιμάται σε περίπου 60 εκατομμύρια ευρώ, χρηματοδοτείται κατά 70% με δημόσιο χρήμα.

Το περασμένο καλοκαίρι σημειώθηκε η χειρότερη ξηρασία στην ιστορία της Γαλλίας, γεγονός που επιδείνωσε τη συζήτηση για τους υδάτινους πόρους. Περίπου 2.000 δήμοι στη Γαλλία υπέφεραν από έλλειψη νερού. Περίπου οι μισοί από αυτούς αναγκάστηκαν να έχουν εμφιαλωμένο νερό ή να παραδίδουν νερό με βυτιοφόρα οχήματα για κάποιο χρονικό διάστημα. Επί του παρόντος, η κατανάλωση νερού έχει ήδη περιοριστεί σε 15 από τα 101 διαμερίσματα. Για παράδειγμα, δεν επιτρέπεται να πλένονται αυτοκίνητα ή να ποτίζονται γκαζόν. Στα νότια της χώρας, οι πρώτοι δήμαρχοι αρνούνται ήδη οικοδομικές άδειες για ιδιωτικές

πισίνες.

Ξεσηκωμός της Γης

Η διαδήλωση οργανώθηκε κυρίως από την πλατφόρμα *Soulèvements de la Terre* (SLT- Ξεσηκωμός της Γης), ένα δίκτυο από συλλογικότητες και κατοίκους που σχηματίστηκε τα τελευταία δυο χρόνια σε όλη τη Γαλλία. Οι *SLT* είναι μια «ομοσπονδία αγωνιζόμενων ανθρώπων, περιβαλλοντικών ενώσεων, αγροκτημάτων, φυσιολατρικών ομάδων, λαϊκών κουζινών, συνδικαλιστών αγροτών, επαναστατημένων επιστημόνων, συνδικάτων, αυτόνομων ομάδων, κινημάτων λαϊκής εκπαίδευσης, εκλεγμένων αντιπροσώπων και ανθρώπων κάθε ηλικίας και προέλευσης». Αυτή η συμμαχία ξεκίνησε γύρω από ένα κάλεσμα που γράφτηκε στην *Notre-Dame-des-Landes* (NDL) το 2021. Η *ZAD* (Αυτόνομη Ζώνη προς Υπεράσπιση) στο *NDL*, κοντά στη *Nantes*, αποτελούσε για χρόνια σημαντικό σύμβολο αντίστασης για το οικολογικό κίνημα στη Γαλλία λόγω του αγώνα ενάντια στην κατασκευή ενός αεροδρομίου. Η άνοδος της *SLT* προέκυψε χάρη στην ανταλλαγή εμπειριών και τη συσσωρευμένη τεχνογνωσία, προωθώντας την αυτο-οργάνωση και την αποδοχή επιθετικών πρακτικών ενάντια στον οικοκτόνο καπιταλισμό.

Την Τρίτη, 28 Μαρτίου, ο υπουργός Εσωτερικών, *Gérald Darmanin*, ανακοίνωσε ότι θα κινήσει διαδικασίες διάλυσης κατά της *SLT*, η οποία θεωρείται ο ακρογωνιαίος λίθος της αντίστασης στο *Sainte-Soline* και ενάντια σε άλλα μεγαλομανιακά και καταστροφικά εγχειρήματα. Η κυβέρνηση θέλει να δυσφημίσει τους αντιπάλους του έργου ύδρευσης ως «οικοτρομοκράτες και υπεραριστερούς». Σύμφωνα με τον υπουργό, η διάλυση της *SLT* θα δικαιολογηθεί από τα «απερίγραπτα γεγονότα» που συνέβησαν στο *Sainte-Soline* και «την ακραία βία μικρών ομάδων που βρίσκονται στο αρχείο των μυστικών υπηρεσιών, μερικές φορές για πάρα πολλά χρόνια».

Σε δήλωση αλληλεγγύης προς την *SLT* που υπογράφουν περισσότεροι από 75.000 άνθρωποι, μεταξύ των οποίων η βραβευμένη με βραβείο Νόμπελ λογοτέχνης Annie Ernaux ή η γνωστή δημοσιογράφος και συγγραφέας Naomi Klein η οποία αναφέρει: «Η κυβέρνηση προσπαθεί να ακολουθήσει μια διπλή στρατηγική. Από τη μία πλευρά, στιγματίζει την οικολογική τρομοκρατία, το back-bloc και τους ριζοσπάστες περιβαλλοντικούς ακτιβιστές που κατηγορούνται ότι παρασιτούν στα “νόμιμα κινήματα για τη διατήρηση του πλανήτη”. Από την άλλη πλευρά, κλείνει κρυφά τη στρόφιγγα του χρήματος σε όλες τις περιβαλλοντικές οργανώσεις που εργάζονται με νύχια και με δόντια για να επιβραδύνουν την οικολογική καταστροφή».

Ωστόσο, η *SLT* έχει ακόμη πολλά σχέδια: Η δράση στο Sainte-Soline ήταν μέρος του καλέσματος για τη λεγόμενη «Season 5», η οποία θα διαρκέσει μέχρι τον Σεπτέμβριο. Στα τέλη Απριλίου θα πραγματοποιηθούν οι επόμενες δράσεις ενάντια στην κατασκευή του αυτοκινητόδρομου A69 στην περιοχή της Τουλούζης. Το έργο θα καταδικάσει 400 εκτάρια γεωργικών εκτάσεων, υδροβιότοπων, δασών και άλλων μορφών ζωής: «Μια περιβαλλοντική καταστροφή για ένα γελοίο κέρδος χρόνου». Στις αρχές Μαΐου, η εκστρατεία θα αντιταχθεί στην καταστροφή μιας δασικής έκτασης στη Ρουέν. Τον Ιούνιο, πηγαίνει νότια του ποταμού Λίγηρα, όπου οι λόφοι του Saint-Colomban είναι εκτεθειμένοι σε μια διπλή απειλή: την εξόρυξη προς όφελος των αστικών πόλεων και την αρπαγή γης από τη βιομηχανία λαχανικών, χωρίς να υπολογίζει τους κατοίκους και τους αγρότες που κρατούν ζωντανή αυτή την περιοχή.

Λίγο αργότερα, στη Maurienne, πραγματοποιείται διαμαρτυρία κατά της σήραγγας που θα συνδέει τη Λυών με το Τορίνο, με μεγάλη διεθνή συμμετοχή κυρίως από την Ιταλία. Η κοινοπραξία *TELT* (Euralpin Tunnel Lyon Turin) σχεδιάζει να ολοκληρώσει ένα

τιτάνιο σιδηροδρομικό έργο με σήραγγες μέσα από τις οροσειρές των Άλπεων. Αν και οι εμπορευματικές μεταφορές έχουν μείνει στάσιμες από τη δεκαετία του '90 και η υπάρχουσα γραμμή χρησιμοποιείται μόνο στο 20% της εμπορευματικής της χωρητικότητας, η *TELT* σχεδιάζει να σκάψει 11 σήραγγες, συμπεριλαμβανομένης της μεγαλύτερης στην Ευρώπη, της «Σήραγγας Βάσης» μήκους 57 χιλιομέτρων.

Και όλα αυτά για να γλιτώσουν οι ταξιδιώτες και τα εμπορεύματα μόλις 1 ώρα και 25 λεπτά μεταξύ Παρισιού και Μιλάνου. Ένας απλός τρόπος για να εξασφαλιστούν δεκαετίες ζουμερών εργοταξίων, που θα προωθηθούν με περισσότερα από 30 δισεκατομμύρια δημόσιου χρήματος.

Οι οργανώσεις στη Γαλλία κινητοποιούνται ήδη εδώ και δέκα χρόνια ενάντια στο έργο. Στην Ιταλία, το ιστορικό κίνημα NO TAV αγωνίζεται εδώ και 30 χρόνια για να διατηρήσει την κοιλάδα, τα βουνά και τη ζωή που αφθονεί εκεί, παρά τη συνεχή βίαιη καταστολή.

Το συμβάν Saint-Soline δεν μπορεί να το κατανοήσει κανείς χωρίς να έχει στο νου του την ευρύτερη κοινωνική αναταραχή που επικρατεί σε όλη την Γαλλία. Από τους χιλιάδες διαδηλωτές που συγκρούστηκαν με την αστυνομία πάρα πολλοί ήταν αυτοί που παλεύουν στις πόλεις από τις οποίες ήρθαν σε κάθε γενική απεργία που έλαβε χώρα τους τελευταίους μήνες ενάντια στην μεταρρύθμιση των συντάξεων. Στις διαδηλώσεις αυτές συμμετείχαν δίπλα στους αγρότες και τους ακτιβιστές από όλη τη Γαλλία και στα συνδικάτα όπως η *CGT* και η *Sud Solidaires*. Σε άλλες χώρες της Ευρώπης το οικολογικό κίνημα συχνά δεν έχει καλή σχέση με τα κοινωνικά και εργατικά κινήματα και αντίστροφα. Στην Γαλλία κυριαρχεί το σύνθημα «Συντάξεις – Κλιματική αλλαγή – Ο ίδιος αγώνας». Ο μισητός πρόεδρος της Γαλλίας, Εμμανουέλ Μακρόν, δεν είναι μόνο γνωστός για τα αντικοινωνικά μέτρα, αλλά και ως

πρωτοστάτης του κεφαλαίου που υποστηρίζει μανιακά μεγάλες κατασκευές και οικονομικές επιχειρήσεις που επιβαρύνουν τον οικολογικό και κοινωνικό ιστό. Οι αγωνιζόμενοι στην Γαλλία έχουν καταλάβει ότι η ελευθερία θα κερδηθεί μόνο με αυτόν το διπλό αγώνα.

Φωτογραφίες και Βίντεο

1. 343186356_622237011190164_4929881017656395706_n
 2. 343138918_6122388741210539_910839036898631367_n
 3. 343184865_6496838700366955_4331322690901529451_n
 4. 343177582_5477820428986555_1787534551447323027_n
-

ΜΕΤΩΠΙΚΗ... Η επανεφεύρεση του «Δημοσίου»

του Μπάμπη Βλάχου *

Όλοι ξέρουμε πλέον τι έγινε. Και τι δεν έγινε.

Επειδή όμως τα μεγάλα πένθη ανοίγουν συχνά ασκούς του Αιόλου, ο φοιτητής που βρέθηκε εκείνο το βράδυ στην κόλαση και δραπέτευσε, ίσως αξίζει να σκεφθεί και τα παρακάτω – ίσως να τα έχει σκεφθεί ήδη.

1. Καλή η κουλτούρα της αριστεράς περί «μη ιδιωτικοποιήσεων» και οπωσδήποτε περί του εγκληματικού / αδίστακτου νεοφιλελευθερισμού που διαποτίζει και τους κρατικούς υπαλλήλους, αλλά βασίζεται σε μια επώδυνη, πεπερασμένη και δίχως ρεαλισμό ιδεοληψία.

Διότι όπως τα τρένα τον 19^ο (ιδίως στην Αμερική) έφεραν τον νέο καπιταλισμό, έτσι και τα σύγχρονα Κράτη είναι ταυτόχρονα κι ο ισχυρότερος «Ιδιώτης» πλέον (όπως το ιταλικό κράτος εν προκειμένω) –κι όχι απλώς– Επενδυτής. Ε σ ω τ ε ρ ι κ ε υ μ έ ν α. Γεγονός που απεδείχθη και στην «κρίση του 2008» και στη γνωστή εμβολιαστική (βιο)πολιτική. Πώς το 'να χέρι νίβει –δεν μπορεί χωρίς– το άλλο. Και πάντως το κράτος απέχει πολύ από την –πάλαι ποτέ– ρομαντική / συμφεροντολογική ιδέα περί Δημοσίου «αγαθού». Κι όσο περνάν τα χρόνια, μετά την Νεωτερική του επιβολή (ας πούμε τους τελευταίους δυο αιώνες), επιταχύνει –ακόμα κι εκεί που θεωρείται θεόσταλτο ή ικανό– εναντίον των κοινωνιών. Μοιάζει σίγουρα με μηχανή αυτοκινούμενη σε ράγες• ανικανότητας έστω – αυτό δεν απεδείχθη με τον χειρότερο τρόπο και πάλι; Με επαρκέστερες συνολικά δικλείδες ασφαλείας απ' τους Σιδηροδρόμους, και με εφαρμοσμένη βέβαια τηλεδιοίκηση.

Γεγονός που οπωσδήποτε δεν αλλάζει επειδή το Δυτικού τύπου

ολιγαρχικό πολίτευμα και το Κράτος αυτο-θεσμίζεται (!) καθημερινά κοινοβουλευτικώς και με (εντός ή εκτός εισαγωγικών) αριστερούς ή κόμματα «αριστερά».

Καθότι τα ανεπίστρεπτα λάθη του περί ου ο λόγος αχρείου σταθμάρχη και των συνοδοιπόρων του, όπως και του σύγχρονου ψηφοφόρου που περιφρονεί τη μόνη δημοκρατία που έχει νόημα (δηλαδή την άμεση) οδηγούν αναπόφευκτα και σε νέα εγκλήματα. Καθότι μεγαλύτερη ψευδαπάτη απ' το ότι στον παρόντα πολιτισμό : Κράτος είναι –ή θα... έπρεπε να είναι– το Δημόσιο δεν υπάρχει. Ό,τι προπαγανδίζει δηλαδή κι εκμεταλλεύεται και η δεξιά και η κοινοβουλευτική αριστερά. Κι ενόσω ήδη αναγκαστικά γνωρίζουμε οι περισσότεροι, ότι το σύγχρονο Κράτος και τα αδέρφια του –ιδιωτική «πρωτοβουλία», ιδιωτικοποιήσεις–, είναι **α π ό μ ά ν α Σ Ε Μ Ε Τ Ω Π Ι Κ Η Μ Ε Τ Ο Δ Η Μ Ο Σ Ι Ο**.

Γιατί είναι σαν να λες ότι η μετωπική των δύο τραίνων ήταν «τραγωδία», ενώ όλοι ξέρουμε ότι πρόκειται για ένα επιπλέον σφαγείο – το επόμενο, παρακαλώ! Και γιατί είναι σαν να λες ότι μέχρι να έρθει η «αλάνθαστη» Τεχνική Νοημοσύνη και οι νέες τεχνολογίες, τα τρένα δυο αιώνες τώρα σ' όλο τον πλανήτη κουτουλάγανε ακατάπαυτα το ένα εναντίον του άλλου... Playstation ήταν; Ή μήπως μη επανδρωμένα της Γκουγκλ – και drones.

2. Αλλά φαίνεται ότι ακόμα και οι «ταπεινοί» κρατικοί (κι όχι δημόσιοι) υπάλληλοι των σιδηροδρόμων, μηχανοδηγοί και σταθμάρχες, χέστηκαν για τη ζωή τους – μάλλον και για τις ζωές των άλλων. Έγιναν έτσι συνυπεύθυνοι και με τα τρία κόμματα εξουσίας (ΝΔ, ΣΥΡΙΖΑ, ΠΑΣΟΚ) και με τους οικονομικούς υποκριτές των Βρυξελλών. Και τους αριστερούς μας συνδικαλιστές – και οπωσδήποτε με την κρατική εταιρεία των Ιταλών. Με τα ποσοστά του ο καθένας.

Διότι ενώ γνώριζαν τον πολύ υψηλό κίνδυνο δεν σταμάτησαν αποφασιστικά τα τρένα. Περίμεναν κι αυτοί το νέο smartphone, αντί να απαιτήσουν εδώ και τώρα δευτεροβάθμιο έλεγχο κι

ανθρώπινη συνεννόηση κι ασφάλεια – μια δράκα επιπλέον υπαλλήλων πάει να πει. Κρατικοποιημένοι γαρ, και οι ίδιοι.

3. Και έτσι, είτε με «ανθρώπινο λάθος» είτε όχι, είτε με τα επερχόμενα δυστυχήματα της –πιο βολικής οπωσδήποτε– Τεχνητής Νοημοσύνης, με τραγικό όντως τρόπο απεδείχθη εκ νέου : Ότι μόνο η επαρκής και «αυτοσχέδια» Συλλογικότητα, και η κοινή προσπάθεια σώζουν. Ακόμα και τις «κοινοφελείς» (κρατικές) υπηρεσίες. Πόσο μάλλον τις κοινωνίες.

<https://babylonia.us20.list-manage.com/track/click?u=05529556ec47c25094b849a51&id=72bb5b1843&e=82b987c75b>

..Λες και υπάρχει δημόσια τηλεόραση – κι όχι απλώς κρατική. Λες και υπάρχει δημόσια (δωρεάν) παιδεία – κι όχι απλώς κρατική...

Αλλά όπως στις περισσότερες κηδείες πολλοί κλαίνε όχι τόσο για τον νεκρό αλλά για τον εαυτό τους, έτσι και οι ουκ ολίγοι Καραμανλήδες. Τσίπρες Παπανδρέου και Μητσοτάκηδες. Κλαίνε ή όχι, πρωτίστως για την καριέρα τους.

Γιατί οι χώρες μπορούν ακόμα και να πενθούν. Ενώ τα κράτη, όσο κι οι μηχανές, δεν ξέρουν να πενθούν. Ξέρουν μονάχα να βρίσκουν νέους τρόπους να εκμεταλλεύονται τις –διαμαρτυρόμενες αλλά εθελόδουλες– πλειοψηφίες.

- Τελευταίο του βιβλίο “ *ΟΜΟΚΕΝΤΡΑ και εφραπτόμενα : ο Μέγας Αλέξανδρος – Αριστεράς εγκώμιον – η 17N – Documenta 14* “ (εκδ. Βιβλιοπέλαγος, 2019)

Το Τραίνο της Μεγάλης Φυγής

Του Νώντα Σκυφτούλη

Η κοινωνία ολόκληρη πενθεί βαθιά μαζί με τους φίλους, τους γονείς, τους συντρόφους, για τα αδέρφια μας και τις αδερφές μας που βρήκαν το θάνατο από αυτό το Κρατικό έγκλημα.

Είναι όμως κρατικό έγκλημα ή είναι λόγια ενός Αναρχικού που βρήκε ευκαιρία να κατηγορήσει το κράτος;

Όχι δεν πρόκειται για φυσική καταστροφή, είναι κλασσική περίπτωση κρατικού εγκλήματος το οποίο ξεκίνησε με την κατασκευή των πρώτων δέκα μέτρων αυτής σιδηροτροχιάς.

Για κοιτάξτε λίγο:

Ο σιδηρόδρομος ήταν αυτός που άνοιξε την αυλαία της πρώτης βιομηχανικής επανάστασης. Ήταν η αιχμή του δόρατος της βιομηχανικής επανάστασης στην Ευρώπη και ολοκλήρωσε και τη δεύτερη βιομηχανική επανάσταση για να ολοκληρωθεί και ο ίδιος μέχρι τη σημερινή μεταβιομηχανική κοινωνία. Οί λόγοι της πρωτοκαθεδρίας του σιδηρόδρομου στη βιομηχανική επανάσταση είναι πολλοί. Η ραγδαία ανάπτυξη της βιομηχανίας της μεταλλουργίας της υφαντουργίας αλλά και όλων των παραγωγικών βιομηχανιών έδινε στον σιδηρόδρομο τον χαρακτήρα της αναγκαίας και επαρκούς συνθήκης για την μεταφορά και διανομή από την πηγή κατευθείαν στους τόπους εμπορευματικής παραγωγής σε ελάχιστο χρόνο και με αυτό τον τρόπο η εντατικοποίηση και η ανάπτυξη της παραγωγής προχωρούσαν ανεμπόδιστα. Η κερδοφορία έφτανε στο ζενίθ αλλά και αυτή καθαυτή η επένδυση στους σιδηρόδρομους απέφερε τεράστια κέρδη στους επενδυτές. Η παραγωγή ατμομηχανών, γραμμών, κλειδιών και άλλων σιδηροδρομικών υλικών συμμετείχε και στην ανάπτυξη βαριάς βιομηχανίας και μέσω παραγωγής.

Αντιθέτως στην Ελλάδα ο σιδηρόδρομος είναι αυτός που άνοιξε την αυλαία της διαφθοράς της ρεμούλας των απευθείας αναθέσεων και των άχρηστων φαραωνικών έργων, στο όνομα της ανάπτυξης αλλά βαλκανικά, ένα ιδεολόγημα που συνεχίζεται ακόμη και σήμερα με αμείωτη ένταση.

Ήταν η εποχή όπου τα βαγόνια της φουστανέλας, της λησταρχικής σχέση πρωταρχικής συσσώρευσης κεφαλαίου, του προφητικού χιλιασμού, του αλυτρωτισμού, πήγαιναν μαζί με τον εκσυγχρονισμό, τον κεφαλαιοκρατισμό,, την ανάπτυξη και την ορθολογική(!!!) πολιτική διαχείριση για να οδηγηθούν όλα μαζί στον τοίχο της χρεωκοπίας και του “δυστυχώς επτωχεύσαμε”

Ο σιδηρόδρομος επιβλήθηκε περισσότερο σαν ιδεολογική κατασκευή από τα πάνω παρά σαν μια αναγκαιότητα. Ένα φαραωνικό έργο για την εποχή εκείνη όπου καμιά κοινωνική οικονομική και συναισθηματική ανάγκη δεν κάλυπτε. Αυτό το γνώριζαν οι τότε κυβερνώντες και αυτός είναι ο λόγος που κατασκεύασαν από την αρχή τις γραμμές ενός Μέτρου(μετρικό) για να μην ενωθεί ποτέ με τις ευρωπαϊκές βιομηχανικές εξελίξεις.

Αλλά και γιατί να ενωθεί; μια χώρα που ζούσε με δανεικά και ο χαρακτήρας της ήταν γεωργοκτηνοτροφικός. Οι εξελίξεις αυτές της ανάπτυξης του σιδηρόδρομου στην Ελλάδα τη δεκαετία του 1880 έχουν παρόμοιες εξηγήσεις με αυτές που μπορούμε να δώσουμε ακόμη και σήμερα. Ο Τρικούπης από την μια μεριά και ο μεγαλοαπατεώνας εθνικός ευεργέτης Συγγρός -που οφείλει τη ζωή τους σε αστοχίες των συντρόφων Αναρχικών της εποχής- από την άλλη. Ο Συγγρός ήταν αυτός που επένδυσε μαζί με τράπεζες του εξωτερικού και κατασκεύασαν 700χιλιόμετρα αυτής της μετρικής απάτης και την ονόμασαν σιδηρόδρομο. Μόλις είδαν ότι το έργο ήταν άσκοπο αφού δεν απέφερε καμιά κερδοφορία το παράτησαν τσέπωσαν τα λεφτά και οδηγηθήκαμε στα γνωστά. Μονοπώλιο , με το πετρέλαιο, με το αλάτι, τα σπίρτα τις τράπουλες, τον καπνό. κλπ για 100 χρόνια.

Ουδέποτε ο ελληνικός σιδηρόδρομος ήταν κερδοφόρος. Πριμοδοτούμενος από το κράτος με χορό εκατομμυρίων τα οποία

λυμαίνονταν οι εργολάβοι και η σιδηροδρομική γραφειοκρατία.

Είναι τόσο εχθρικός στην κοινωνία ο ελληνικός σιδηρόδρομος που ακόμη και οι μηχανές που έρχονται απέξω θέλουν να τον εκδικηθούν. Μία γραμμή πρώτος στα ατυχήματα. Η κατάρα της ανάπτυξης της κερδοσκοπίας της ιδιωτικοποίησης αλλά και του κρατισμού μετατρέπουν το τραίνο σε εγκληματική μηχανή. Δεν μας αντιστοιχεί ο σιδηρόδρομος. Ας τον αφήσουμε να φύγει τελείως από εδώ και οι μηχανές του να ενωθούν με την ιστορία. Ας είναι τα ευρωπαϊκά σύνορα του σιδηροδρόμου το Orient Express και ούτε ένα μέτρο παρακάτω . Μακριά από το εχθρικό και άξενο περιβάλλον της ελλαδικής αγυρτείας.

Αν παρόλα αυτά επιμένουμε να θέλουμε τραίνα αν η κοινωνία και ο καθένας ξεχωριστά θέλει το τραίνο μία είναι η λύση. Να το πάρει στα χέρια του. Μακριά από κράτος και ιδιώτες. Για ένα τραίνο ΚΟΙΝΟ ελεύθερο δημόσιο και κοινωνικό.

Υ.Γ. ο τίτλος του άρθρου αφιερώνεται στα δολοφονημένα αδέρφια μας ενώ το τραίνο της μεγάλης κρατικής αγυρτείας το αφιερώνουμε σε όλους τους μέχρι τώρα διαχειριστές αυτής της αγυρτείας .